

د باد په کنډوالو کې

د شعرونو ټولګه

Ketabton.com

صديق کاوون توفاني

۱۳۸۱ لمريز

کتاب پېژندنه:

نوم	: د باد په کنډوالو کې
ویناوال	: کاوون توفاني
مهتمم	: عبدالهادي هادي
چاپ شمېر	: ۵۰۰ ټوکه
چاپ نېټه	: ۱۳۸۱ لمريز / ۲۰۰۲ هـ
کمپوزر	: ذشفق
د پښتخ خطاط	: استاد د قمرالدين چشتي

چاپ او کمپيوټر ځاي

دانش کتابتون ، قصه خوانج بازار ، پيښور

د انټير نيټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې : سمسور حبيبي

د سريزي په ځای.

دمیني په نامه

د زړه په شاړه کړونده کې مې دهیلو سپرغی وکړلې ،

اود آرمان د بنا پیری په څڼو وځنګیدم.

بیا مې د تیږو په ساړه ذهن کې ،

د تودې مینې په نوم ،

د زړه په وینو دیوې بلې کړلې .

د شپې په دښته کې مې ،

په سپیرو شگو ، د گلونو د پښو خاپونه ولټول .

اود بادونو په شگلن بهیر کې ،

د سرو غټیو د مزار خیلې ته ودریدم

اود خدای ټول کلی مې ،

چې شپه او ورځ پکې داوښکو بارانونه کیدل

په یوې اوښکې ،

په یوې وروستۍ اوشکې ،

پسې ولټاوه .

چې د غمونو د خپر کې وروستۍ پانې ته وروستی ټکی شي

خوته به وايې چې وروستی اوبنکه ،

مرغی شوه ،

او هواته ،

لاړه .

* * *

کله چې باغ کې ، تېر شین شو دنارنجو په خای ،

ماته دشوونو دمړینې افسانه یاده شوه ،

اوزړه مې وټوکیده ،

لوی شو ،

بیرته ورژیده .

ټوټې ، ټوټوې شو ،

پانې پانې شو ،

دباغ په ونو وغوړیده .

دکوم بې نومه ، ناخرگنده «چا» خبرومې په غوږ کې انگازې کولې

کله چې ونې مري ، شمال لگيږي ،

کله چې ونې مري ، نری نری باران وریږي ،

کله چې ونې مري ، آسمان په چينغو چينغو ژاړی ،

سیندونه ساه ورکوی ،

او چپه کپړې غرونه،
او بیا له کومېنا څرگنده ځایه،
یو لاس راوړي، چې رڼا چپړوي،
یو لاس راوړي، چې بادونه تړي،
یو لاس راوړي، چې له ډاره یی، د تبر خوله کې ژبه سوزي "
خو ما کتل چې ونې مړې شوې،
گلان ورژېدل
په شنو باغونو کې د تبر ترانه جاري شوه،
په وچو څانگو د مرغیو ځالي ونړیدې،
او خو نړۍ سیلۍ په ټولو کلی کې وچلېده.
شمال ونه لگېده،
نړۍ نړۍ باران ونه وریده،
غرونه ونه نرېدل،
سیندونه ساه ورنه کړه،
او د اسمان له تکو شنو سترگو نه، یو څاڅکی ونه خڅېده
له ناڅرگنده ځایه،
د باغ په لوري لاس ونه غزیده،
د خدای په ټول کلي کې،

چا د زخمي نښترو سوې ساندې وانه وريدي،

چا د سپليو وزرونه تاره،

چا د تبر ژبه غوڅه نه کړه.

خو د بې نومه ناڅرگنده "چا" خبرې مې تر اوسه لا په ذهن کې دي.

* * *

اوس لکه ستړي سرگردانه مرغه،

د باد په وړانو کنډوالو الوزم،

د باد په وړانو کنډوالو کې، مې د هیلو،

سره کلان،

لتوم

آلمان / اپریل ۲۰۰۰

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

دميني شرط

ماته يادشي چې ته پيغله، زه زلمی وم

په رڼو کې مو سکروټې ګرځيدلې

ټول وجود مو اور دميني و، نيولی

له ليمو نه مو سپرغی پورته کيدلې

پسرلی و ،

دنیا ټوله بڼايسته وه ،

دوږمي کاروان ،

شيندلي وو ،

عطرونه.

دځوانۍ په ميو مست وو موږه دواړه

له غمونو مو خالي وو ، زلمي زړونه.

زه په مينه درنژدې شوم چې دې ښکل کړم،

دهوس په دنيا سم کړم قيا متونه.

تا مې لاس په شونډو کيښود ،

بيا دې وويل :

چې اول مې تور پيکي ته ،

سورگل ،

راوړه،

بيامې بېکل کړه د سورکو شونډو سرونه .

اوسورگل ،

زموږ دخوانې مينې ، شرط شو .

زه له هغې ورځې وروسته بيا تراوسه ،

سرگردانه په سروگلو پسې گرځم .

کله سمې لتومه ،

کله ،

غرونه ،

کله دښتې اوميرې،

کله،

باغونه

له هر چا نه د سرو گلو پته غواړم ،

په سرو گلو پسې لويې لارې نغاړم .

نه مې ستا د پيکي گل ،

چيرې ،

پيدا که ،

نه پوره مو دنيمگرې مينې ،

شرط ،

شو

نه مې ښکل کړل ،

ستا د سرو شونډو ،

سرونه

نه سمسور شول ،

نښتییځلي ،

ارمانونه .

آلمان ۱۹/۸/۱۳

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

د کوترې خوب

کوترې خوب لیدلی

چې اورنفسه سارایي بادونه ،

بیرته ستینې د سارا غیږې ته .

کوترې خوب لیدلی

چې دلیندو فصل ،

پرون ډلۍ وواهه

اونن ، دکلي بزگر

خپلو پتیو کې ، غم و

* * *

کوترې خوب لیدلی

چې دچنار لوڅه ، لغړه ونه ،

بیل په تنکیو پاڼو پته ښکاري .

* * *

کوثره ناسته ده دکلي دویالې له پاسه

دتوت دونې په بر بنډه څانگه ،

اوپه اوبو کې د لیدلي خوب تعبیر لټوي .

کابل ۱۳۶۶/۱۲/۲۵

دېلى هينداره

میکدي ته یې مخشر په اوږو راوړ
چي زاهد د توبو غر په اوږو راوړ
خه تا تیر دی د ډېوې په سره لمبه کې
چې پتنگ ورته خپل سر په اوږو راوړ
داشنا په غم مې کسي دواړه سپین شول
سیل د اوبنکو مې نظر په اوږو راوړ
دزړه شمه به یې بله کړمه لار کې
که د شپې مړې سحر په اوږو راوړ
یوه خاڅکي سمندر په اوږو راوړ
دافق لمنه سره په وینو بنکاري
تورو وریځو زخمې لمر په اوږو راوړ
دلته جوړه قتلگاه ده د غوټیو
سره غاټول ورته خپل سر په اوږو راوړ

۱۳۷۱ / غبرگولی کابل

توره سيلی

بادونه دي، غوغا کوي باغونه، رږوي
شنې ونې لو ټوي، رنگين گلونه، رږوي
وږمې پرون راوړی و پيغام د غوړيدو
نن توره سيلی راغله، بهارونه رږوي
يو باددی را الوتی له سرا به دوعدو
په شونډو د جانان مې ځوابونه، رږوي
د حسن له جلوي نه يې زاهد نه دی خبر
سجدې پيکه کوي او ايمانونه رږوي
راووت له مسجده، شو دېره په خرابات
دخم په پنبو کي غږي، ثوابونه رږوي
نه ويړه له سکروټو او نه تنده د کوثر
ملا دتخت له پاسه څمارونه رږوي
بنکر يږي چې تش ياد يې هم، په ما نه دی پېرزو
رقيب مې دجانان کوڅه کې پلونه رږوي
دسترگو په آسمان کي يې بيا ستوري شول رابر
شوگير يې را ته بنکا ري چې خوبونه رږوي

کابل ۱۳۷۱/۲/۲۰

خدای پامان

درنه لارم خدای پامان، زخمي کابله
زما روحه، زما ځان، زخمي کابله
درنه لارم خو له زړه مې وینی خاخي
تانه جار، تانه قربان، زخمي کابله

د کابل هوا یې ډگر

د غبرگولي ۱۳۷۱

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

درنه ځمه

درنه ځمه، مجبوري ده، درنه ځمه
په قسمت کې مې خواري ده درنه ځمه
گوره ماته په غصه نه شي وطنه
راته پيښه ناچاري ده درنه ځمه

هوايي ډکر کابل

د غبرگولي ۱۳۷۱

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

غلي نغمي

په بنو ستوري زنگوم داشنا کلي ته ځم
سترگي په لاره غورم ، داشنا کلي ته ځم
کلی خاموشه ، گودر شپ ، کوڅې له دوده ډکې
رقيبې ، کډې باروم ، داشنا کلي ته ځم
په شپو لږلي سرگردانه مسافر وختونه
ورو ، ورو له سره تیروم ، داشنا کلي ته ځم
ريښې ريښې گريوان مې لږو درقيب گوتوکې
دتنک څولۍ پيوندوم ، داشنا کلي ته ځم
بلبل له غږه بيگانه ، گل له بلبله پردی
غلي نغمې مې ژروم داشنا کلي ته ځم.

فبروري/ ۱۹۹۴ آلمان

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

د بادونو شپه

د باران شپه ده ، د بادونو شپه ده
د زړه په کور مې د غمونو شپه ده
شماله ورو ، ورو يې په ناز خوځوه
د يار په زلفو د گلونو شپه ده
دا يې خدا په انگو کې ویده
که په ککړيې دنا زونو شپه ده
وچ اولانده پکې په گډه سوځي
زموږ په کلي دا ورونو شپه ده
دلر په څڼو کې خځلې زانگي
په شنه جنت د دوزخونو شپه ده
نه شنه خدا نه تبسم د گلو
په باغ پريوتې د خوبونو شپه ده
ونې له ويري تنفس نه کوي
شپه ده ، د تورو توفانونو شپه ده
ټوله دنيا درنا سين کې لامبي
زموږ په برخه ، د عمرونو شپه ده
ډيوې خاموشي ، ميکډې ويجاړې

دتورو تپو ما بنامونو شپه ده

آلمان - ۱۹۹۳/۸/۶

لولی دنیا

بیا یې خواږه خواږه یادونه په ما لوبې کوي
بیا یې خندا ده چې زما په ژړا لوبې کوي
بیا مې رینې رینې لمنه له اغزو ډکه ده
بیا دخزان سیلی دگل په خندا لوبې کوي
بیا مې خلیږي دېنو په سر لړزانده ستوري
بیا مې دتورې شپې قسمت ، په رڼا لوبې کوي
مغل کاته یی هیروي رانه انگریز وختونه
خوشحال غیرت مې دشملې په رڼا لوبې کوي
خمونه تش ، ساقی خمار ، زه دعمر ونو تږی
بدل مهال دی صراحی په صهبا لوبې کوي
کله دما ، کله دتا ، کله دبل غیږه کې
لولی دنیا ده ، هم په ما هم په تا لوبې کوي
دزړه توتې توتې بښنه مې داشنا په لاس کې
لکه ماشوم یې دشغلو په ځلا لوبې کوي

هغه چې وژني مې په مړي مې هم هغه ژاري
شهیده ساه مې د قاتل په ژړا لوبې کوي
گلبویه زلفې یې خورې ورې د باد په اوږو
لکه قصې د مینتوب چې په چا لوبې کوي
نه مې ماضي په شغلو پټ نه مستقبل په ستورو
پرون ایرې ، نن مې لوگۍ په صبا لوبې کوي

آلمان ۶ / مارچ / ۱۹۹۴

دوینو پسرلی

پسرلی په وطن راغی
خو نه گل او نه بورا شته
نه په باغ کې غوټی خاندی
نه گلونه په صحرا شته .
* * *

نه د غرو لمنې شنې شوې
نه شپونکي نه یې شپیلۍ شته
نه د میرو قطارونه
نه کوچي نه یې کیږدی شته
* * *

نه دمشکو کاروان راغی
نه د عطرو وزر خپور شو
نه بیدیا په گلوپټه ،
نه سپیره چمن سمسور شو .
* * *

نه په غرونو غوړیدلي
شني قالینې دشنیلیو
نه له ونو پورته کیږي
آوازونه د مرغیو
* * *

نه دشنو ویالو په غاړه ،
ټوکیدلي سره گلونه
نه په دښتو کې بلیري
د غاټولو خراغونه
* * *

نه هیلې په هوا راغلې
نه د زانو زنجیرونه
نه آواز د توتکیو
نه د ساچو پروازونه .
* * *

نه د نیمو شپو سندرې
نه هی هی د کاروانونو
نه شوگيرد عاشقانو
نه تودوخه د عشقونو .
* * *

نه بریښنا د سپینو لیچو
نه د شنو بنگړیو شور شته
نه خلاد بارخوگانو
نه د سرو مچکو اور شته .
* * *

پسرلی په وطن راغی ،
خو نه گل او نه بلبل شته
نه د پیغلو خنداګانې
نه گلونه په اوربل شته .
* * *

نه دریاب دریاب صهبا شته
نه خپې خپې مستي شته
نه جنون د تودو غیرو
نه د مینې لیوني شته .
* * *

نه خوشحال توره تړلې
د افغان دننگ له پاره
نه ولس لښکرې ایستي

دمغل اورنگ له پاره .
* * *

د زردشت اورونه مړه دي
د سوما پيال له نسكوره
د بابا پگړۍ ده جړه ،
ابى ناسته ده سرتوره .
* * *

د كابل له سوي زړه نه
شنه دودونه پورته كيږي
له زاړه بالاحصاره ،
فريادونه پورته كيږي .
* * *

د بخدي په كنډوالو كې
د كارغانو شورماشور دى
دهري په ديوالونو ،
د گونگانو وزر خپور دى .
* * *

درستم د تخت له پاسه
گيدړ نقل د زمري كا
د گربت په آشيانه كې
تپوس ناست دى سروري كا .
* * *

دهلمند په ورشوگانو
داغزيو باران ووري
د زاړه بست په مانيو
د سرو وينو گلان ووري .
* * *

له گلزاره ننگرهاره
دگلونو ځلا تللي
دروښان په کاله وير دی
دخوښيو ليلا تللي .
* * *

دنارنجو ستوني غوڅ دي
دښوون ښاخونه پرې دي
دبلبل ژبه گونگۍ ده ،
دبور او وزرونه پرې دي
* * *

الينگار په اور کې سوزي
اليشنگ په اور کې سوزي
دود جگيرې له پاميره ،
لوی سالنگ په اور کې سوزي .
* * *

دپردي بهار وږمې دي
راچليزې په وطن مې
دغليم دفکر دوږې
راخوړيزې په وطن مې .
* * *

په عزت پورې مو خاندي
سپکاوی مو د شملو کا
سپينوي مو ، توروي مو
مسخرې مو په پښتو کا .
* * *

دې بهار بهار وطن کې
اوس خزان خزان ميشته دی
په دې گل ، گلبن هيواد کې ،

داغزو کاروان میشته دی .

* * *

دې خندا خندا هیواد کې

اوس ژړا، ژړا، ژړا ده

دژوندون نغمه خاموشه

دمرگونو واویلا ده .

* * *

هره شپه له شنه آسمانه

ستوري لویږي، رانږيږي

درنډام له پاسه

دتیارو ډمې نخږي .

* * *

شبنم سوردی، ږلۍ سره ده

چمن سوردی، بیدیا سره ده

شونډې سرې، خبرې سرې دي

خندا سره ده، ژړا سره ده.

* * *

بیادوینو پسرلی دی

بیادوینو بارانونه

بیادوینو غوټۍ خاندې

. بیادوینو سره گلونه

آلمان

اپریل ۱۹۹۴

درنا په بنو

دمجنون دزړه تنهاکه ، دلیلا په بنو زانگم
خاڅکی اوښکه د حسرت یم ، د آشنا په بنو زانگم
د پروڼ سپیره یادونه ، د سبا زرغونې هیلې
د زخمی ماضي پیغوریم ، د سبا په بنو زانگم
دامید پلوشه تته ، د تیارو ډیوه روښانه
په دې تکه توره شپه کې ، درنا په بنو زانگم
د حسین ساقي تر څنگه ، صهبا پیاله نسکوره
دلېبو د خدای په وړاندې ، د گناه په بنو زانگم
د خندا په اوږو وړمه ، جنازې مې د خوښیو
د ماتم په لمن لوبم ، د خندا په بنو زانگم
هلته سردیار په وره کې ، دلته سر په زنگانه یم
هلته خاورو سره خاورې ، دلته بیا په بنو زانگم
په مذهب د بد مستی کې ، نه کافر نه مسلمان شوم
خم په سر پورته کومه ، د صهبا په بنو زانگم

آلمان / می / ۱۹۹۳

د شپې په خټو کې

يو ځلې بيا لږ ښکاره شه ، زلفې وښوروه
د حسرتونو ميلمنه شه ، زلفې وښوروه
د شپو په خټو کې مې شپې دي ، شپې په شپې تيروم
دلمر خاته دوخت شغله شه ، زلفې وښوروه
يوسف تری لاړو د کنعان کوڅې شوې شرې پاتې
د زليخا د مخ جلوه شه زلفې وښوروه
ترخه خمار مې زهر جنې کړې ترخې د ژوندون
ته د صهبا ډکه پيال شه زلفې وښوروه
لکه خوبونه راته ښکاري مسافر وختونه
ته د يادونو سلسله شه ، زلفې وښوروه
سپلی د مني باغ په باغ گرځي گلان رڼوي
د پسرلي خوږه وږمه شه ، زلفې وښوروه
گوره د امات سر مې چي هېڅکله تپنه نه کړې چاته
زما پښتو زما شمله شه ، زلفې وښوروه

داغز په خو کو

دایې دوصل ، انتظار با سم
که داغزو په خو کو لار با سم
په سر ورځمه په پښو ورځمه
دا خل آرمان مې د دیدار با سم
نن یې ساقی راته په خم کې راکه
چې د تمام عمر خمار با سم
شپه له ما بڼامه تر سهاره پوری
زړه کې تصویر مې د دلداد با سم
د خیال په گوټو مې د زړه په دره
انځور د مینې د مزار با سم
تندی په تشو سجدونه سولوم
د عشق ناره په سرددادر با سم
د پر خې سترگو کې هیندارې گورم
پښې مې د تیږو له بازار با سم

آلمان نومبر / ۱۹۹۲

ددوزخ په خنډو

راشه تر څنگه مې حسینه ساقی
دزړگي سره نازنینه ساقی
راکه دریاب ، دریاب جامونه راکه
د عمر تر پېم ، خمونه راکه
ساقی سکروټې راکه ، اور راکه
درد راکه ، چيغې راکه ، شور راکه
دخم تر څنگه مې بسیا که ساقی
داگونگه ژبه مې گویا که ساقی
د شپې په دښته کې مې شپه ده ساقی
شپه مې دزړه په کور خپره ده ساقی
راکه دمیو و سبا وون راکه
درنا جام راکه ژوندون راکه
راکه د لمر غوندې روښانه شراب
راکه بې پیله بې پایانه شراب
هغه شراب چې پکې ځان ووينم
ځلا د حسن د جانان ووينم
چې پکې هیر کړم دابې خونده ژوندون

دابی ثمره ، بی گر خنده ژوندون
چې پکې ډوب شمه ، چې ورک شم پکې
چې له درند و غمونو سپک شم پکې

* * *

ساقی بیا راغې د غمونو ما بنام
تیاره ما بنام د ما بنامونو ما بنام
ساقی راځه چې زمانه بله شوه
لومه شوه بله اودانه بله شوه
بیا زور زاهد په توبو بار راغلی
بیا ددرو غجنې تقوا وار راغلی
بیا محتسب دی بیا تکفیر د مینې
بیا د تسبوتر شو زخیر د مینې

* * *

ساقی بیا راغلل دخزان بادونه
اورین بادونه د توفان بادونه
بیا دوږمې سینه کې ساوچه ده
بیا د غوتې خوله کې خنداوچه ده
بیا د غونچې گریوان له غمه خیرې

بیا دبلبل زړه له ماتمه خیرې
ساقی راځه چې میکدی بلې کړو
تیاره رابره شوه ډیوې بلې کړو
راځه چې واروو خمونه په سر
ترخو ابو کې سره اورو نه په سر
راغلي غم دتیریدلونه دی
داوړی دیو دمړیدلونه دی
دفلک سترگې ریا کاری سترگې
درغجنې سترگې گناهکاری سترگې
بیا خونړی بنکاري بیا سرې بنکاري
بیا داوړونو سلسلې بنکاري

* * *

ساقی راځه چې بیا پیالې جگې کړو
پټو مستیو نه پردې جگې کړو
راځه ویدې نشې راوینې کړو بیا
بلې لمبې نشې راوینې کړو بیا
بیا درندانو هنگامه جوړه کړو
بیا د مستانو غلبه جوړه کړو

بياد غوتي سترگو کي ناز و گورو
بيا په دانه کي د ژوند راز و گورو
واورو د گل د غورېدو سندر
د شنه غزل د ټوکيدو سندر
دميني لوبه په فکرونو نه شي
په خامو خامو تدبيرونو نه شي
مينه د زړونو بليدنه غواړي
مينه له سره تيرېدنه غواړي
مينه په اوښکو کي خندا لټوي
مينه سکروټو کي بقا لټوي
راکه دميني په نوم اور را که
راکه د تاک د سترگو تور را که
ساقی له ځانه ورکيدل غواړمه
دميو و جام کي ډوبېدل غواړمه
خدا مې هيره له ژړانه پردی
له ځانه تللی له دنيا نه پردی
ساقی د لويې گناه تور ماتوم
دا دوزخي تنده په اور ماتوم

چا خان بدل کر، چا کوڅه بدله
څوک د رنگو نو په خم و لمبېدل
څوک د وختونو په باد ورپېدل
څوک مقتدي او څوک په امام پسې لار
څوک په انگور او څوک جام پسې لار
څوک يې کعبه څوک بتخانه کې غواړي
څوک يې د سهوې په سجده کې غواړي
خو:

زه له سجدو و زه له بتانو سترې
زه له دروغجنو امانو سترې
زه نا آشنا په نا آشنا کلي کې
سترگې نمجنې د خندا کلي کې
زه گناهگار زه بې گناه گناهگار
زه د سپيڅلي اقتدا، گناهگار
ساقی په میوو کې لمبل غواړمه
د گناه پیټي سپکول غواړمه
له ځانه تښتم د جانان په هیله
له کوره و ځم د بیا بان په هیله

زه د دوزخ په څنډو ولو بیدم
زه د جنت گلو کي وسوزیدم
زه د کوثر و په خیال و زنګیدم
زه د وختونو په تال و زنګیدم
ما خپله ورکه پیدا نه کړه چیرته
ما هغه تللي زمانه کړه چیرته
د نور په هیله په تیار و اوښتم
د گل په لته په اغزو و اوښتم
په سپینو سپینو کي تور ولیدل
غوښتل مې نور څه، خو ما نور ولیدل
راکه ساقی راکه سپېڅلې اوبه
د تاک له سترگو خڅېدلې اوبه
راکه چې ويې څښم لمبه، لمبه شم
اور شم، سکروته شمه، سره لمبه شم
ساقی راغلی يممه وار ما توم
ساقی د ټول عمر څمار ما توم

آلمان / اپریل / ۱۹۹۳

ښکار

کلونه وشول، بسرلی نه راځی

څمکه بوره پاتې ده،

شرشم چا ونه کرل.

زموږ د کلی بزگران،

لیندی په لاس،

ښکار،

د کوټرو کوي.

زه به د گلو، زیري، غونچي،

د آشنا،

زلفوته،

له کومه

راوړم

کابل

کب/ ۱۳۴۹

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

گزمه

د باد گزمه ده د باران گزمه ده
زموږ په کلی د توفان گزمه ده
بیا مې د زړه په دي تالا جونگره
د غم گزمه ده د خپګان گزمه ده
نه د گل بوی، نه د بلبل سندر
په باغ او راغ کې د حزان گزمه ده
تر څو به ژاړي د اغیارو ستم
زړه گیه، تم شه، د جانان گزمه ده
په گلو اوری د سکرو توږلی
د خدای حرم کې د شیطان گزمه ده
ژاړي په سرو سترگو نیمزالي غوتی
په چمن ګډه د تالان گزمه ده
نه میګده اونه کعبه پاتې شوه
کله د "شېخ" کله د "خان" گزمه ده

۱۹۹۶ / ۵ / ۱۹ آلمان

اغزني توبي

خوله يې له شونډو په سلام اخلم
له خپله بخته ، انتقام اخلم
ساقې تندی دې راته مه گونځوه
نن يې له مستو ستوگو جام اخلم
زاهده ستا دې وي اغزني توبي
زه له غوتيو نه پيغام اخلم
که دې خندارانې پردی شوه نوڅه
خپلو دردونو نه به کام اخلم
د مخ کابل دې رانه مه سپموه
ناز دې په سترگو تر باگرام اخلم
هره شېبه شې گلورينه راته
چې د آشنا کوڅه کې گام اخلم

آلمان

۱۵/۵/۱۹۹۴

ساقی دگلو وخت دی

ساقی دگلو وخت دی ، یوه مسته پیاله راکه
له عقله مې پردی که ، په جنون مې مبتلا که
ډیوې دمیوو بلې که ، تیارې رڼا رڼا که
ماتم له سره واړوه ، وختونه په خدا که
دزهد شپه سبا که درواغجن زاهد رسوا که
دجام په لمبو پاکې ، تورې نښې دتقوا که
خپې درڼا پورې که ، په تورو ماښامونو
دشپې زلفی جراو که ، دسکروټو په لالونو .

* * *

په شنو دښتو راوختې لښکرې دسرو گلو
ککې دوریځو سرې شوې دالماسو په لونلو
راخیژي له چمنه ، آوازونه ، دبلبلو
غاتولو په سرایښي رنگینه پیالې دملو
غونچې دگلو راوړې مستو پیغلو په وربلو
وږې زلفی یې خیشتې کرلې په عطرو دسنځلو
خپې شوې درنگونو په تمامې دنیا پلنې
په سرو غمیو ډکې شوې دشنه آسمان لمنې .

* * *

ساقی دگلو وخت دی ، گلالی شول غاړې غرونه
درنگ په سین کې لامبی ، یخ وهلي گلکڅونه
دغره په ډرې کارې لمر ، دزرو انځورونه
په شنه سهار کې پرانیستل ، غوټیو گریوانونه
په خړو دښتو اوري ، دیاقتو بارانونه
سپرلي په غاړه راوړل دسنبلو امیلونه
په غره او په راغه کې ، دوږمې زلفی خورې دي
له ځمکې خوتیدلې بیا درنگ اوبوی چینې دي .

* * *

ساقی دگلو وخت دی ، بیا دوران شو دمستیو

په مړو بوټو کې وچليده ساد پسرليو
 پيغام دژوند راوړی غزلبولو توتکیو
 ددښتې ناوې کيښودل خالونه د کيږدو
 قالینې غوړیدلي ، په ډاگونو ، په غونډیو
 صهبا په تریو ویشي خوږې شونډې د شهيو
 دمشکو عطر وشیندل په غرونو کې هوسیو
 اوږې دغوټې پورې شوې د خانگو په غږیو .

* * *

ساقی دگلو وخت دی راچې پورته کړو جامونه
 په چیغو کړو روښانه ، دا خاموشه ماښامونه
 دتورې تروږمۍ په زړه کې بل کړو سره اوروڼه
 د درد په ستنه وگنډو ، د زړونو پرهرونه
 دشیپې زلفو کې وتومبو ، دسپین سهار گلوڼه
 د باغ له سترگو ووینځو ، د یخ ژمي خوبونه
 راووځو له ځانه او ورگډ شوو په جهان کې
 ځان وویڼو له سره بیا په سترگو د جانان کې .

* * *

ساقی دگلو وخت دی ، بهارونه لا ژوندي دي
 دتاک مړاوو رگونو کې اوروڼه لا ژوندي دي
 دمینې دردآباد کې ، فریادونه لا ژوندي دي
 دسترگو په چینو کې ، دریابونه لا ژوندي دي
 لاماتې ارادې نه دي ، هوډونه لا ژوندي دي
 لاسوي پتنگان نه دي ، اوروڼه لا ژوندي دي
 دا باغ به بیا خړوب شي د بلبلو په سندرو
 دا ونې به سینگار شي ، درنا په مرغلو .

کابل

وری ۱۳۷۰

دنکریزو پانه

هیله دورمې شوم، په قدم د بهار پریوتم
سیوري د غونچې شوم، د بلبلو په بنار پریوتم
شین بنایست د گلو مې په سرو لمبو کې ومونده
پانه دنکریزو شوم، په گوتو دیار پریوتم
سوز مې په سلگو کې دریاب د ساندو واخیسته
ساه د سربندې شوم، په نغمه کې د تار پریوتم
تا خو د یار غمه، زما ټوله هستې خپله کړه
زه لکه ملنگ، دخپل ارمان په مزار پریوتم
ته لکه لمبه، زما د زړه له کلې پورته شوې
زه لکه ایـره، په خوږ لنیزه انگار، پریوتم

المان

دسمبر ۱۹۹۸

د کابل غمیزه

جنگ دی ، جنگدی ، په خپلي کال جنگ دی
بیا په بنکلي ، نازولي کابل جنگ دی
دود يې خيژي له سوري سوري گوگله
بیا په سوي ، نړیدلي کابل جنگ دی

* * *

کابل نه دی ، کربلا ده ، کابل نه دی
دوحشت خره بيدیا ده ، کابل نه دی
هره خواته پکې چيغې دي ، ماتم دی
مروره ترې خندا ده ، کابل نه ده

* * *

کابل ژاري ، نازولی کابل ژاري
دښمنانو ، زورولی کابل ژاري
چې مدام به يې خوله ډکه له خنداوه
اوس غمونو دردولی ، کابل ژاري

* * *

بیا ژړاده دکابل هره کوڅه کې
واویلا ده دکابل هره کوڅه کې

يزيدانو هره خوا تورې ايستلي

کربلا ده دکابل هره کوڅه کې

* * *

په کابل بلا پريوتې ، وطنوالو

په هر کور ژړا پريوتې ، وطنوالو

هره خوا دوينو بوی دمرگ اواز دی

په وطن وبا پريوتې ، وطنوالو

* * *

کابل سوزي سرې لمبې دي کابل سوزي

کور په کور باندې جگړې دي ، کابل سوزي

سپين ديوان ورته دخير په غونډۍ ناست دي

دسکروټو سلسلې دي ، کابل سوزي

* * *

کابل وران شو ، دنيکونو وطن وران شو

دافغان دغیرتونو وطن وران شو

هندو کښه ! ولې نه چوې ، ولې نه مړې

چې کابل ، داننگونو وطن وران شو

* * *

شنې لوڅرې پورته کيږي ، کابل سوزي

د پغمان انښکې بهیرې ، کابل سوزي
آسمایي په چیغو چیغو داسی وایی
کابل سوزي . ایرې کیږي ، کابل سوزي

* * *

په کابل کې اوس نه پوهه نه هنر شته
نه کتاب شته ، نه قلم شته ، نه اثر شته
هسې شپه د جهالت ده را ختلې
چې نه ستوري پکې ښکاري اونه لمر شته

* * *

یه زخمي زخمي کابله درنه جارشم
دافغان د پگړې کله درنه جار شم
دوحشت په اورکې سوزې ایرې کیږې
دود دې پورته له گوگله درنه جارشم

* * *

خومره خوار خومره بې وسه شوې کابله
چې ازار له ، له هره خسه شوې ، کابله
د ماتم په ورځ دې هیڅوک پکار نه شول
تر خو پیښو ته بې کسه شوې کابله

آلمان جنوري ۱۹۹۳

د يقين په لټه

ستا دسترگو "سپپارو" کسې مې لوستلې
دتلپاتې خوږې مينې "آيا تونه"
خه پرواده که لمونځونه مې "قضا" کړل
يا مې شوندي ستا په "ذکر" سترې نه شوې
دخپل زړه "مسجد" سپيڅلې درته ساتم
بلوم پکې داوښکو خراغونه.

* * *

چې دمخ "کعبه" دې ونيوه بتانو،
له تندي نه مې زاړه خا پونه لارل
زه خو هسې دسجدو سو داگر نه يم
نه جنت غواړم نه سره دوزخ ته ژاړم
خو "روژه" به په "طهورو" ماته نه کړم
که نصيب مې شول دشونډو "ذکاتونه"
دکو ثرو دپيالو په تمه نه يم،
بس يوازي يو ديدن درځني غواړم
خپله ورکه لټوم ستا په پيدا کې
د "شک" ترې د "يقين" چينې ته بيا يم

معبدہ مہی پہ خپل زړه کې جوړه کړې

پکې ستایمہ د مینې شنه یادونه

* * *

د ټول عمر عبادت به ترینه څارکړم

که یوه شپه مې منلې په گناه کړې

له رنگینو جنتونو نه به تیر شم

که یوه پیاله سکروټې راته راکړې

د دنیا او د عقبا پروا مې نشته

ما د عشق په پښو کې توی کړل ثوابونه

جنازي

هره ورځ د ارمانونو جنازي وړو
هد يرو ته د گلونو جنازي وړو
د بادونو کرونده په اوبنکو پالو
د شهيدو بهارونو جنازي وړو
داميد باغچه دوينو جزيره شوه
دورمي دشو وزورنو جنازي وړو
د بدرنگي شپي له سيوري نه لمر غواړو
د گلخو سهارونو جنازي وړو
په ايرو کي لټوو د قسمت ستوري
دهيندارو د يادونو جنازي وړو

کاليزه

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،
چې تازموږ له کلي کډه وکړه
ما دې دتلو لاره ، په انښکو باندې ووينځله .
او ستا دپله خاورې مې ،
په خپلو ستگو باندې ومو ښلې .

* * *

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،
چې تازموږ له کلي کډه وکړه ،
يوه ترخه او رږوونکې سيلۍ
پوله په پوله او کوڅه په کوڅه وگرځيده ،
اودخندا کلان يې ورژول .
له هغې شپې نه بيا تراوسه پورې ،
زموږ دکلي د بامونو په سر ،
څوک کشمالي نه کړي ،
او دويالې په غاړه ،
ويلني نه ټو کيږي ،

او دگودر دشني جلگې له پاسه ،

له سرو منگيو نه يوازې خو کودي پاتې دي .

* * *

له هغې تورې او تبجنې شپې نه ،

چې پکې تا له کلي کډه وکړه

دادی کلونه تير شول

او د زمان د کتاب ډيرې پاڼې واوښتلې ،

نه بيا د کلي د بامونو په سر ،

چا کشمالي وکرل

نه دويا لويه غاړه ،

ويليني وټوکيدل

او نه گودر بيا په منگيو ، پټ شو .

* * *

په هغه توره او تبجنه ښپه کې ،

چې ته له کلي لارې

خندا له کلي لاره .

گلان له کلي لارل

او اوس د کلي په آسمان کې ستوری نه ځليږي ،

سپوږمۍ دوریځو تور ټیټکری اغوستی
آسمان له ځمکې مرور ، ځمکه له ستورو ځنې ،
وږمه له باغه بیګانه ،
گل ،
له بلبله ،
پردی .
هره شیبه اوهره ورځ ده د ماتم کالیزه ،
دغم کالیزه ،
دستم ،
کالیزه .

کابل ۱۳۶۶ ۴/۱۵

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

مانی که جونگره ؟

نوره دې نه يادوم ،

نور دې دکور له مخې نه تيريرم

نور دې کوڅه په اوبنکو نه وينځمه

نور دې دکلي دچنار په ډډه نوم مه ليکم ،

نور دې دپله خاوري په سترگو باندې نه موبنمه

اونور دې لاره دگودر نه څارم.

* * *

آرمان، آرمان هغه خوږي د انتظار شپې مې،

چې ستا د زلفو په دار وڅرېدې.

آرمان، آرمان د هيلو تاندې نا زينې غوټۍ

چې ستا د مينې په اور و سوزېدې.

آرمان، آرمان هغه دکلي د سنځلو گلان

چې د نا پايه پسرلي په سهارونو کې مې

ستا د راتلو په لاره وغوړول.

اوله رنگينو اميدونو نه مې،

تا ته د زړه په سر ماني جوړه کړه،

خو ته يوازې د يوې شپې، يوازې د يوې،

لنډې شېبې له پاره

زما د هیلو رنگینه ماڼۍ ته ننوتې ،

بیا دې په سرو منگلو ،

زما د زړه په وینو ،

زما د هیلو د ماڼۍ په دیواله ولیکل ،

چې دا جونگره خوزما د اوسېدلو نده

او بیا د تل له پاره ،

زما د زړه له کوره ووتلې.

* * *

نوره دې نه یادوم ،

نور دې د کور له مخې نه تېرېږم ،

نور دې کوڅه په اوبنکو نه وینځمه ،

نور دې د کلي د چنار ،

په ډډه ،

نوم ،

نه لیکم.

کابل ۱۳۰۷/۴/۱۹

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

د رڼا خبره

شپه شوه د رڼا خبره هيره شوه
تا نه چې زما خبره هيره شوه
ستا خواږه يادونه مې په زړه ووري
نور مې د هر چا خبره هيره شوه
ورانه ميکده شوه، د نيا ورانه شوه
خم نه د صهبا خبره هيره شوه
ما ويل که راغله ورته وايم يې
باغ شو د غوتيو په سرو وينو سور
گل نه د خدا خبره هيره شوه
هيره يې وعده کړه د سبا په نوم
ټکاري نن يې بيا خبره هيره شوه
بنکاري نن يې بيا خبره هيره شوه
پاتې منتظر يې ځلېدو ته شوم
لمر نه د ځلا خبره هيره شوه.

آلمان

۱۹۹۳ نومبر

د ونو ماتم

شپه راختلې ده، سبا نشته
تیاره رابره ره، رڼا نشته
خمونه تش دي میکډي ویجاړې
شرنگ د پیالو نشته، غوغا نشته
بلبلان ځي ونو ماتم نیولی
د گل په شونډو کې خدا نشته
مجنون د تورې شپې په دښته کې ورک
شغله د حسن د لیلا نشته
نه د تاک لور، نه یې برېښه نڅا
هم یې لذت هم یې گنا نشته
د زاهد عمر له درواغونو نه ډک
یوه شیبه پکې رښتیا نشته
دنیا له ښکلو ښاپیرو نه ډکه ده
خواره کاته مې د آشنا نشته
کلی هغه دی کوڅې هغه دي خو
د لیونو پکې غوغا نشته

ساقی! ما بنام شو ډیوې ولگوه

ستوري پر ټوتي دي خلا نشته

آلمان/ مارچ ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

د سکروټو ښار

نن يې بيا خونړې خال په رخسار کيښود
په جلوه کې يې ښايست په گلزار کيښود
عشق، وړ يې په رښتيا د سلطنت شه
د زړه تخت مې د سکروټو په ښار کيښود
له جنته دې در تير شوومه زاهده
نن مې سرپه دروازه کې ديار کيښود
په تندې مې د سجدې داغونه نشته
ميکنده کې مې زنځير او زنار پريښود
زه دخپلو سادگيو قرباني شوم
چې مې لاس په کوټنۍ کې دمار کيښود
پرون راغله اوريې بل راته په زړه که
نن يې گل راته په سوې مزار کيښود
ددې وخت ناخوالې وگوره کاوونه
په سارپه ژمې يې نوم د بهار کيښود

د خدای په ژبه

جانانه پا خېږه ډیوه بله که
د زړه روښانه مملکت مې تروږ میو و نیو
سترگې مې نه غږېږي ، لار نه وینم
هوا درنده ده دلته ،
سا نه اخلم .

کړکۍ مې پرانیزه د باغ په لوري .

* * *

جانانه پا خېږه ډیوه بله که
زه د ابلیس په ژبه نه پوهیږم
ماته د خدای په ژبه و غږېږه
نور له دیدنه د شیطان ستړي یم
لې راته مخ د پر بنسو وښیه
لې مې نظر په رڼا ولمبوه ،
لې مې د لمر په څڼو وزنگوه
لې راته حورې د شغلو وښیه .
پدې درنده هوا کې ،
یوازي کرکه ووري ،

کرکه خاندی،

کرکه ناڅي،

او د خوږې مینې تنکي گلونه

دو چو شونډو په سپیرو د بڼتو کې و سوزېدل.

یوازې کرکه ده چې ناڅي د ابلیس په ژبه،

زه د ابلیس په ژبه نه پوهیږم،

ما ته،

د خدای،

په ژبه،

و غږیږه

کابل غبرگولی ۱۳۷۱

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

شارې کوڅې

وران دی مالتونه، کوڅي شاپې دي
لورپه لور غمونه، کوڅي شاپې دي
سوزي مې د کلي شنبې با غچې پکې
بل دی سره اوروڼه، کوڅي شاپې دي
لاس کې مې د مینې گلان مړاوي شول
جر دي وربلونه، کوڅي شاپې دي
نه د پېغلو جوش نه د زلمو خروش
شر دی گودرونه، کوڅي شاپې دي
وخت د بې ننگۍ دی دنیا بله ده
مړه دي غیرتونه، کوڅي شاپې دي
نه د سهار ستوری نه د لمر خړیکه
بر دي تورتمونه، کوڅي شاپې دي
تشي میکدې، خمونه تش پراته
تش پکې جامونه، کوڅي شاپې دي
زانگي مې قسمت د شپې په زلفو کې

شيې دي او خيالونه، کوڅې شاپې دي
تللي ده خندا نوره لسه کلي نه
ووري ما تمونه، کوڅي شاپې دي
ټيټې چې شملي شوې جنډې جکې شوې
سره شول مزارونه، کوڅي شاپې دي
توره تروړمۍ ده لارې ورکې دي
مړه دي مشالونه، کوڅي شاپې دي

آلمان اپريل ۱۹۹۶

خوب

ويده وم خوب مې لیده،

چې د شيې دروند او پر سېدلی بدن،

زموږ د کلي د غونډۍ له پاسه

د سپين سهار،

په دار،

ختلی،

څړېدلی، بېکاري

ويده وم خوب مې لیده

چې د لمر پېغلي او زرینې، نازینې لونه،
زموږ د کلي د گلبو ټوپه قالینو باندې،
خاندي،

مستي موي،

نخاوې کوي

او په خمارو، شپو وهلو ځانگو وېشتي د رڼا جامونه.
ویده وم، خوب مې لیده.

* * *

ویده وم، خوب مې لیده،

چې یو بیساري، گلالي پسرلي،

زموږ د کلي، باغ، په سراخیستی،

او د غوتیو بهیر،

زرغونو لښتو کې خپې، خپې رنگونه کړي.

ویده وم خوب مې لیده،

چې ډلې، ډلې کلیوالې مسافرې مرغۍ،

بیرته ستنېږي له پردیو نا آشنا پا غونو،

او بیا له ډېرو کلو وروسته،

د خپل کلي،

د چنار ،

په خانگو ،

د ناز خوبونه کوي

ويده وم ،

خوب مې ،

ليده ،

خو چي را پا خېدمه ،

سترگې مې پرانيستلې ،

و مې ليدل .

د شپې بويناک او پر سيدلى بدن ،

لکه ورسته او کر غېړنه وږمه ،

زموږ د کلي په کوڅو کې لا تر اوسه جاري ،

او د لمر ، پېغلې ،

نا زينې ،

او حسيني

لوني ،

زموږ د کلي د ديوال تر شا هما غسې په خوب ويدي وې

او باغ ،

تراوسه،

رژېدلی،

نښتېڅلی،

پروت دي.

نه غوټیو بهیر،

نه د گلونو کاروان،

نه د رنگونو څپې،

نه د مرغیو د وزرونو، اوز،

اونه د لښتو تنفس،

چمن،

خالي،

له ټولو.

یوازې شپه،

یوازي دود،

یوازې خړه و سپنیزه هوا،

زموږ د کلي په کوڅوکې، جاري.

المان

نومبر ۱۹۹۵

نا هيد

توره شپه کې بله کره د سرو وینو ډیوه ناهید
چیغه د پاخون شوه دننگونو حماسه ناهید
اور یې د ابلیس د هوسو نوپه کور پورې که
ووته له ځانه، شوه د ټول ولس شمله ناهید
پانې، پانې پرېرته د سرو گلو غونچه ناهید
وځلېده، وځندېده، سرو وینو کې سره ناهید
هغه د ملالې د یادونو سره جنډه ناهید
هغه د اقغان د غیرتونو ترانه ناهید
گډه یې غوغا کره په خاموشو ماښامونو کې
بله یې پنا کره، ترورېمیدو د وختونو کې.

* * *

گل د بېغلتوب، یې د قاتل د غاړې هار نه که
بناد یې په خپل حسن د وحشي هوس ښامار نه که
" نه " یې د قدرت د لېونو پر تندي ولیکل
لږ د تورو زلفو یې بې سروته دستار نه که
لنډ یې که له ځانه د یاغي ستم ناولی لاس

تور د بنمن د خلکويي له ځانه سره يار ته که
جگ غيرتې سريې ټيټ په مخ کې د اغيار نه که
ځان يې قرباني که، خپل غرور يې ترېنه ځار نه که
ستوری شوه، سپوږمۍ شوه، د ننگونو بام ته وخته
کړيکه د، غيرت شوه، د يادونو بام ته وخته.

* * *

ووايه اسمانه! تاد وينو ځلا وليده
تاد شهادت د ناوې، مسته خدا وليده
تا په خپل هيواد باندې مينه لايلا وليده
تا په خپل هيواد باندې مينه لايلا وليده
تايې په تندي باندې ليکلې وفا وليده
تايې په خوږو سترگو کې راز د مينې ولو سته
تايې انگيو کې سپېڅلې حيا وليده
تا هغه سپر غی، هغه د تورو برېښنا وليده
تايې په لمنه کې د ستورو نڅا وليده
وگوره اسمانه! موږ سرونه ټيټو وورته
خاورې د پښو يې په سرو سترگو ښکلو وورته.

* * *

ووايه اسمانه تاد شپې قاصدان وليدل
تاد پرنېتو جامه کې تور شيطانان وليدل
تاد افغانانو د عزت تاجران وليدل
تاد وينو تېري، خونړي قصابان وليدل
تاپه کتابونو بارېې علمه شيخان وليدل
تاد کنډوالو په تخت سپاره اميران وليدل
تاد دنگ په خاوره کې زنگي غلامان وليدل
تاد چلتارونو د هيواد ملنگان وليدل ؟
څنگه بېکاريدل د ترورېميو د بنامار بچي
دا په غيړتي کابل ، پريوتې د ناتار بچي .

* * *

دا زخمي کابل ، دغه په سرو وينو لړلې ښار
داد اهرېمن ، تورو منگلو ته لويدي ښار
داد تالانگړوله ستمه سوزيدلې ښار
دا په پټه خوله په سلو ژبو غريدي ښار
دا هره شيبه په ماتمونو ژړيدلې ښار
داد گلو ښار ، زموږ د پيغلونو نازولې ښار
دا په جگه غاړه هردېمن ته دريدلې ښار

داديرغلگرو دسپرو دسترگو خلی بنار
بيا دخپلو لونیو او زامنو په ویر ، وژرید
بيا دخوانو زړونو په زلمیو وینو ولمبید

* * *

یه اسمانه ، دلته خومرگونه ستړي شوي دي
چیغې ستړي شوي ، فریا دونه ستړي شوي دي
لارې ستړې شوې دي ، گامونه ستړي شوي دي
اوبنکې ستړې شوي ، گریوانونه ستړي شوي دي
هیلي ستړې شوي ، ارمانونه ستړي شوي دي
زړونه ستړي شوي دي ، غمونه ستړي شوي دي
دلته په جنت کې دوزخونه ستړي شوي دي
دلته په گلونونو کې اورونه ستړي شوي دي
دلته په دې خاوره ، دستم غدی پریوتې ده
دلته په دې خلکو ، د ماتم غدی پریوتې ده.

* * *

وگوره اسمانه ، اراده دپیکار وگوره
لاره دغیرت کې ، هنگامه دایثار وگوره
ژمي دتاریخ کې سره غاټول دبهار وگوره

سره غیرتي وینه د ناهید په رخسار وگوره
دلته ویړه نشته له سرونو سره لوبې دي
دې لمړینه خاوره کې ، دستور و مزار وگوره
پاکې پلوشې به یې د شپې گریوان ور خیرې کړي
پیغلو دکابل سره ، تړون دسهار وگوره
دایاغي ککړې اهریمن ته د سجدو نه دي
دلته دستم توري جنلې درپیدو نه دي.

آلمان

مارچ ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

راځه چې وژاړو

راځه چې وژاړو په چينغو چينغو
دلته خو نور څه د خدا لپاره پاتې نه دي

* * *

دلته رڼې مېکدې و سوزېدې
دلته نشې په وير بدلې شولې
چې د مستيو هتگامې وې پکې،
لارې هغه کوڅې، شولې شولې
دلته، وحشي باد نو ټول گلونه ورژول
دلته تر څو سپليو شنه باغونه و سوزول
چې ستا راتلو ته يې شپې شمېرلې
چې ستا پلونه يې په عطرو وينځل
هغه تنکې،

تنکې،

غوټۍ،

بهاره، پاتې نه دي.

* * *

هلته چې ما او تا، د مينې په سپېڅلي نامه،

د زړونو شمې، د قصو په ښار کې بلې کرلې

هلته چې موږ د شپې وزرونه، په لمړینو پلوشو و تړل

هلته چې موږ د مر جاني او ښکو ځلانده غمي

د ارمانو نو د مانۍ په دېواله و تومبل

تاندي غوټۍ مو د وږمې په لار کې کرلې

کوډړي هم اوس د قصوله ښاره پاتې نه دي.

* * *

دلته د تاک ونه کافره بولي،

دلته سندرو ته زندگی اچوي

دلته د پوهي دروازي تړلي

دلته، تخته او تبا شیر اوس شیطاني توري دي.

قلم، څوک نه پېژني،

کتاب معنا نه لري

دلته په شونډو اوس یوازي د ټوپک قصه ده،

د الفبې، خوږې نغمې له خونړي نا تاره پاتې نه دي

* * *

هغه د کلي سپیدار، او هغه جگې د چنارو ونې

چې یې سرونه رسيدل تر شنه اسمانه پورې،

د مجنون ولي غوندي،

اوس يې سرونه په پنبو لگيږي

اوس هغه سبر قامتونه، ياره پاتې نه دي

راځه چې وژاړو،

په چيغو،

چيغو.

د باد په کجاوه کې

ملا د باد په کجاوه کې راغي،

ملا د وريځو د اوبسانو له کاروانه سره،

په ښار رانتوته

او په "خورجینه" کې يې،

يو څو نا چلې

له تاريخه غورزېدلې

"کرنۍ" راوړي

ملا، کوڅه په کوڅه گرځي له ښاريانو نه خنډار را نيسي.

* * *

ملا ټوپک غاړې ته واچاوه، جگړې ته ولاړ،

ملا "غزا" کوي، جامې رنګوي،

ملا په سپينو، نازينو گوتو،

د خپل لنډي توپک ماشه راکاږي،

ملاد "کفر" په کاله باندې يرغل راوړی.

* * *

ملا په سپينه بادي اوښه باندې زين کېښوده،

ملاته گوره.

هم "غازي" شو، هم "شهيد"،

هم سلامت،

بېرته تر کوره راغی.

ملا بزگر شو، په پټيو کې سکروټې کړي

ملاد سرو لمبو سترې، ټولوي

او د لوگيو درمنده ته له خدا شې شين دی.

* * *

ملا ياغي شو، له "محرابه" ووت

ملاد خداي خونه په تيږو ولي،

ملا په سرد کاغذي گلونو تاج راوړی،

ملاد تخت په طلا بې مورگولا سونه ايښي.

* * *

ملا بې سته، بې پوښتنې د جنت په دروازه ننوت،

ملا ساقی شو،

ملا ویشی د کو ثرو،

پیالی،

ملا د حورو، له غوښنو ګلابې شونډو مچکې اخلي.

ملا په سپینه او "سپېڅلې" شمله بنگ و تړل.

* * *

ملا بارن شو.

ملا، باد شو،

ملا، وورېده،

ملا د وریځوله ړندو سترګونه و خڅېده

او ملا سپین شو،

ملا سور شو،

ملا تور وخته،

ملا د تورې شپې څادر شو، په ښارو غوړېده،

او ملا سیوری شو،

خونه پوهیږم،

چې د خښتن، که د شیطان سپوری

د جانان سیوری، که د ځان سیوری.

کابل ۱۳۷۱/۳/۱۵

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

د زړه په بتکده کې

گرځم د زړه په بتکده کې مې بتان ماتوم
کعبه د هیلو وړانوم، سردارمان ماتوم
چې مې د خیال په تبشه و تورې په خپل ذهن کې
هغه د ټول عمر انځور مې د جانان ماتوم
گدا خو نه يم چې خیرات به له فلکه غواړم
غرور د غره اوبه کوم، خوله له اسمان ماتوم
زړه په دریاب ورگډوم امیل د اوبنکو اوبم
سپېی د هیلو ماتوم، خوله د باران ماتوم
چې بې زموږ په کرونده کې لمبې وکرلې
بادونه ریمه، لاسونه د توفان ماتوم
زاهده تا که میکه ده کې پیالې ماتې کرلې
زه له توبو نه توبه گاریمه، پیمان ماتوم.

المان

۲۰/۲/۱۹۹۹

د اغزو په سر

خپل رانه پردي شول، د پردو په سر
گل راته اغزي شول، د اغزو په سر
نن خومره راتپت شولو آسمان په ما
ستوري مې خلیزي، د بنو په سر
ژبې يې د سترگو راته وویلل،
ژوند دی تپروه يې د لمبو په سر
تپړ شولو بلبله د گلونو وخت
اوس دې زنده گي شوه د اغزو په سر
گوره د اشنا پسرلنی بنایست
خاندي يې گلان، د اننگو په سر
خیر دی که يې سترگې درواغجنې شوې
پالمه يې مینه، د لمبو په سر

سکروټي په جام کې

توره تروږمۍ ده رڼا نه راځي
شپه ډېره اوږده شوه سبا نه راځي
راغی پسرلی خو پسرلی نه شو
بڼې په ویر اخته دی بورا نه راځي
گوره چې وعدې دې د رواغجنې شوی
سره و خورې رېباره آشنا نه راځي
هسي له توبو یې توبه گاره کړم
خولې ته مې توبه له گنا نه راځي
خاورې د کوڅې یې بادوي په سر
ټول کلی مجنون شو لیلا نه راځي
جام کې مې ساقی سکروټي واچوه
سوی زړه ته یله دوا نه راځي

آلمان مې ۱۹۹۴

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

د باد په وړانو کنډوالو کې

د باد په وړانو کنډوالو کې مې يو گل وليده

پانې يې زيرې، او په شونډو کې يې

د خدا،

رنگ،

وچ و،

نه يې وږمه پېژنده،

نه يې قصه د غوړېدو ياده وه.

د باد په وړانو کنډوالو کې مې يو گل وليده

د مخ کتاب يې له غمجنو افسانو نه ډک و،

په هره پاڼه يې داغونه د خزان پاتې وو،

او هر خپر کې يې يوازي د خزانو رږېدو قصه وه.

* * *

د باد په وړانو کنډوالو کې يو گل،

د يوې مينې په نوم

د يو بې پايه پسرلي په هيله،

دواړه منگولي لگولي د زمان په لمن،

د باد،

په وړانو،

کنډوالو،

کې.....

المان ۲۷/۲/۲۰۰۲

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

راشه پسرليه

راشه پسرلييه ، دغوټيو له باران سره
سيل درنگ او بوی سره دمشکو له کاروان سره
راشه دغوټی له سترگو پریمینځه رانجه د خوب
راشه د زخمي زخمي غاټولو له درمان سره
راشه چې چړاوشي په غميو ، نښتيځلی ، باغ
راشه پسرليه ، دگلونو له توفان سره
راشه چې دونو په ښاخونو پانې وناڅي .
باد ترانې ووايي ، دغرو ممانې وناڅي .

* * *

ژمی دی خفه نه شي دگلونو دغوټچو په ځای
مونږ درته په لاره زخمي زړونه غوړولي دي
خیرکه وچکالي ده نه شبنم شته نه باران اوري
ستا دراتلو لارې مو په اوبښکو ، پریمینځلي دي
اور مو په سروړی ، خوډیوې مو لگولي دي
زړه د ترورميو کې مو ستوري ځلولي دي
راشه پسرليه ! زمونږ کلي ته لمر راوله
بیرته یې پخلا که ، د عمرو مرور راوله .

* * *

راشه چې باغونه مو ساره ژمي وهلي دي
راشه چې گلونه دخزان سیلی زپلي دي
راشه چې دبوټوپه رگونو کې ساوچه ده
راشه چې غوټیوپه سرووینو کې لمبلي دي
دښتې سوځیدلي ، چمنونه رژیډلي دي
کرنې د قسمت یې په لمبو راته لیکلي دي
بس دی داوړونو ، دسوځونو کتاب واړوه
بس دی پسرلييه ، دغمونو کتاب واړوه .

* * *

خه دی بهار خه دی ، چې رڼا دمستی نه لري
 سا دمستی نه لري ، صهبا دمستی نه لري
 شور دمینی نه لري ، سور اور دمینی نه لري
 خاڅکو دشبنمو کې خلا دمستی نه لري
 خه دی بهار خه دی ، چې موسکا د غوتی وریږي
 خه دی بهار خه دی ، چې خندا دمستی نه لري
 خه دی بهار خه دی ، چې ویدی نغمې پا نه خوي
 تاندې غوتی وینې نه کړي ، شنې وږمې پا نه خوي .

* * *

راشه پسرلیه ، چې دلمر گلونه وځاندي
 توره شپه سبا شي ، د سحر گلونه وځاندي
 باغ په خندا سر شي ، لراو بر گلونه وځاندي
 راغ غونچې ، غونچې شي پیغامبر گلونه وځاندي
 بیا د پیغلو نجونو په تتر گلونه وځاندي
 غر په گلو پټ شي په کمر گلونه وځاندي
 بل شي په سپیرو د بڼتو ، د گلو خراغونه بیا
 پورته شي ، رپانده د غاټولو بیرغونه بیا

* * *

راشه په سپیرو د بڼتو کې سا د ژوندون وکره
 راشه په سپرو زړونو کې اورو جنون وکره
 راشه بیا روښانه که دمینی دملونو لار
 راشه د لیلی زړه کې وفا دمجنون وکره
 راشه ترې تالې دوږمې په میو مستې که
 راشه د مابنا م په د بڼته ، سپین سباوون وکره
 راشه پسرلیه ، باغ ته ناوې دگل راو له
 ساندې ترانې که ، وزرماتی بلبل راو له .

* * *

ترکې د بگرام درنه جامونه د سوما غواړي
 شور غواړي ، شرر غواړي ، نغمې غواړي ، نڅا غواړي

پیغلې د بخدي درنه دردونو ته دوا غواړي
 بیا په نو بهار کې د بهار مسته خندا غواړي
 پرېږده له قفسه ، نیا یسته بلبلې والوزي
 د ازخمي غوټې له تانه شونډې د موسکا غواړي
 زیب یې د پیکو شه ، گلاب د گریوانه یې شه
 سوز یې د سندرو شه ، رباب د زنگانه یې شه .

* * *

بیا به دا خزان ، خزان وختونه بهارونه شي
 بیا به دا شېل ، شېل ډاگونه چمنونه شي
 بیا به دا اغزي ، اغزي باغونه سره گلونه شي
 بیا به په رنگینو گلو ، بنکلي وربلونه شي
 بیا به غم وهلي ما بنامونه ، سهارونه شي
 بیا به د سپین غره غاړې ته ستوري امیلونه شي
 بیا به د کابل لمنه ډکه په گلونه شي
 بیا به د بابا پگړۍ جراوه په لعلونو شي .

* * *

تا که پسرلیه ، د گلونو گیدۍ راوړلې
 تا که د وږمې په وزر تاندې غوټۍ راوړلې
 تا که درنا ناوې له تورو شپو راوايسته
 تا که د باران د رڼو خاڅکو ډولۍ راوړلې
 تا که په خاموشو ما بنامونو کې شور وکړه
 تا که زخمي زړونو ته د مینې پټۍ راوړلې
 ته به ابدې شې ، ته به پاتې شې په زړونو کې
 ته به د ژوند سا شې ، په ډاگونو ، په باغونو کې .

آلمان

۲۰/۲/۱۹۹۹

پردي

پيژني نه مي څوک يم پردي دلته
وايي نه سلام هم ته سلام مي څوک
گهي نه ځان سره ځانه له مي څوک
وايي نه نام او دنگ ل سيا راته څوک

* * *

ويشلي خدا سره چاله مي نه
نه مي له چا سره ژړا شريکه
شان يو مينه سره نورو له مي نه
شريکه سا سره نورو له مي نه

* * *

نه پا شوي جلا وني له لکه
خيستي سرا په سيلی زماني د
غه مروهلي توفان دشپي لکه
اخيستي وزر مي سړوبادونو

* * *

قيصه تبتيدلې ده ياله لکه
شم نه تخنولي ذهن دچا نور

هيله ورکه کي شپو په دوخت لکه

شم نه تودولي زړونه دچا نور

* * *

سرباز شوي مات کي سوبه په لکه

ستري جهان له ستري، ځانه له

مين مه ناکا کي مينه په لکه

ستري نه پيما له ستري، هوډه لکه

* * *

چت او نه اسما تر سروو مي هلته

گنې مي اتخور خيريم، پردي دلته

خاوره خپله په ومه اتل هلته

گنې مي توريمه، وياړه بي دلته

* * *

راغلم بارنه له سکروټو دسرو

ته رښا ليوږد نو تومتود

راوتښتېدم نه وريځو تورو له

ته ښار سپليود او باد د راغلم

* * *

تري ميني د وينه شرقي زما

کي قدم هر په ده کرکه دلته خو
لیوال خبري پستي یوي د زه
کي چم په زما دي تیږي خودلته

* * *

جنت په څه ستایې یې دوزخي ته
کوي څه چمن ته یې صحرايې، ته
یې وړېدلوز دسولرگی وچ ته
کوي؟ څه گلشن څه، باغ په یې ستا

* * *

بولي مي وحشي شم تي پا ليرې که
ټولوي ځان رانه شم ورنژدي که
کوي کرکه غاړمه و مينه که
نړوي دنيا وکوم، که کرکه

* * *

راته دي غزي ابيې ځانگي ټوبو د
که ډ پيغوره له يې خندا دگل
څاخي زهرئي نه ونو وړو له
که ډ اوره سره له يې اروا ځوانه

* * *

يم ٽي بو غرو جگو د وطن د زه
کيرم شين نه کي چمن پردي دلته
ده بنځه ريښه مې کي خاته لمر په
کيرم شين نه کي گلشن غربي دلته

* * *

پيژني نه مې څوک يم، پردي دلته
دي هلته پت زما او عزت زما
ځايېرم نه کي جنت پردي دلته
دي هلته جنت زما دوزخ، زما

آلمان اکتوبر ۱۹۹۴

د جانان سترگو کي

بيا د ارمان غوتي رژيري، د جانان سترگو کي
ډلي د مني راوريږي، د جانان سترگو کي
د شپې سريزه ده تور تم په برېدلو بڼکاري
د تور ماښام ستوري ځلېږي د جانان سترگو کي
لمر شهيد شوی که افق زموږ په وينو سور شو
که سره غاټول دي چې ټوکېږي د جانان سترگو کي
د جانان سترگو کي زما د ژوند بېړۍ ډوبه شوه
ياغي توفان دی چې بهېږي د جانان سترگو کي
شور د ځوانۍ دی که لذت د يوې نوې گناه
که د تاک لور لوڅه نخېږي د جانان سترگو کي
لکه چې بيا په محتسبه بلا واوښتـمه
سپېره قسمت راته گوا ښېږي د جانان سترگو کي
"کاوونه" بيا دې د زړگي جونگرې اوراخيستی
که د هوس لمبې بلېږي د جانان سترگو کي

آلمان

۱۶/۹/۱۹۹۶

اندېښنه

اندېښنه د يوې ونې په سر نه ده
اندېښنه، د يوه باغ د رږېدو ده
که يوه چينه ړنده شي باک يې نشته
د تمام کلي ويا له په وچېدو ده

د آشنا پل

د يار په مخ زلفې خورې خونه دي
لار اختلې تورې شپې خونه دي
سرتيتوم د آشنا پل بڼكلوم
زاهده ستا تشې سجدې خونه دي
زه به نو ولې ترې پر هېز كومه؟
پيالې د ميو ودي، توبې خونه دي
شيخه، ستنې دې كه ناولې گوتې
د بڼكلو زلفې دي تسبې خونه دي
زړگيه روڼ به دې كړي دود به نه شي
د مخ شغلي يې دې، لمبې خونه دي
راځه چې بلې كړو د ميوو ډيوې
ساقې! لا وړانې ميكدي خونه دي
كا وونه تمه د وفا ترې مه كړه
مغربي نجونې پښتنې خونه دي

آلمان

سپتمبر / ۱۹۹۷

مړي ډيوې

ساقې دورغجنې دې وعدې شوې، ډيوې بلې نه شوې
په مېکده کې ډيوې مړې شوې، ډيوې بلې نه شوې
خمنه تش، پيالې نسکورې، مېکدې ويجاړې
بيا د زاړه زاهد دورې شوې، ډيوې بلې نه شوې
سپوږمۍ په ورېخو کې ویده، ستوري دودونو کې پټې
د تورې شپې زلفې خورې شوې، ډيوې بلې نه شوې
تښه بيد ياده نه ليلا نه يې کېږدې شته پکې
مجنون نه! خاورې دې اسرې شوې، ډيوې بلې نه شوې
يوه سپرغۍ وه ځلېدله د ايرو په منځ کې
اوس هرې خواته سرې لمبې شوې، ډيوې بلې نه شوې
باغ کې چوپتيا ده، ونې زانگي د ماتم په څنډو
د ژمي شپې څومره اوږدې شوې، ډيوې بلې نه شوې
چا يې په ياد چېرته نه شمه او نه گل کېښوده
د سرو غاټولو مړۍ پرې، ډيوې بلې نه شوې
د جانان غمه د زړه کور راته روښانه که ته
بيا تور ما ښام، تورې تيارې شوې، ډيوې بلې نه شوې

آلمان ۲۳/۹/۱۹۹۶

له دېوالونو سره

هره شېبه له خړو خړو دېوالونو سره

د زړه خواله کومه

* * *

هر سبا يې چې مې له خوبه سترگې و غړېږي،

د خړو و سپنو تړلې دروازه وينمه

او د کوتې د ديواله له داره زوړنده کو چنۍ کړۍ

چې د هوا غلی تصویر يې له زاړه او سولیدلي قابه گوري راته،

او ديوالونه، بس يوازې دېوالونه، چې لا سونه يې ورکړي يو له بله سره

او ورو په ورو رانژدې کېږم ماته

کله چې ساه با سم،

لکه خپره مې په مخ لگېږي.

خوزه لگيا يم هر ورځ له ديوالونو سره،

د زړه خواله کومه

* * *

چې د ما بڼام لښکرې راشي خپلې تورې جنډې،

د ديوالونو په یرورپوي،

د لمر گزمه سترې ستو ما نه بيا له دنگو دنگو غرونو واورې

زه د خلورو ديوالونو په ساره تابتو کې وغزيرم،
او د خوبونو بيا پېرۍ مې، په پټو وزرونو،
خان سره بوزي کومې ليرې نا آشنا سيمې ته،
چې نه کړکۍ، نه ديوالونه، نه دو سپنو تړلې دروازي وي پکې
نه څوک هوالکه تصوير په قاب کې بنده ساتي.
زه لکه بناده او آزاده مرغۍ،
هر خوا والوزمه.
هر خوا وگرځمه
د هرې ونې په تنکيو پانوزره و مونږم
د هر گلپوټې د غوتيو خوږې شونډې بڼکل کړم.
او د هر چا غوږ کې د مينې ترانه ووايم.
کله چې سترې شم راوگرځمه،
او د خپل زړه د نيا ته ننوزم
بيا له ختيځه تر لوېديځه، له شماله تر سهيله پورې،
بيړته هماغه ديوالونه او د سپنو تړلې دروازي ووينم
او د کوټې د ديواله له داره زړوندي کوچنۍ کړکۍ
چې گلوزره وږمې،
لکه د مړو تصويرونه، په زاړه او سولېدلي قاب کې بندي ساتي

* * *

زه له دې خړو دېوالو ستړی یم،

زه له تړلو و سپنېزو دروازو ستړی یم،

زه له دې زوړندو کړکیو،

له زړو قابونو

کرکه لرم.

کابل پلچرخي زندان

۲۵/۸/۱۳۶۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

دوينو جام

يه آسمانه ، بيا دې څه لوبه اغز كړه ؟
بيا دې كومه غمپروړه نغمه ساز كړه
ټول وطن مي د عمر و نو غم كده شو
زړه دې يخ كه ، ورته خنده ، ورته ناز كړه

* * *

د آسمان په لاس كې بيا دوينو جام دى
بيا يې كړى ، قربانۍ ته زما لام دى
ټول وطن راته د سرووينو درياب شو
ورځ مي شپه ده ، هر سهار راته ما بنام دى .

* * *

د وحشت په اور كې سوزي ، ايرې كيږي
د وطن هستي مي ټوله نابود كيږي
د بنمنانو هسې اور راته كرلى
چې يوريم سل يې نور رازرغون كيږي .

* * *

د وحشي ستم دوران دى په وطن كې
هر قاتل اوس قهرمان دى په وطن كې

دوطن لمنه سره ده په سرو وينو
جوړد سرو وينو باران دی په وطن کې

* * *

سرې لمبې دي ، دبابا وطن مې سوزي
زړه مې سوزي ، ځان مې سوزي تن مې سوزي
په گلونو مې سکروټې راوريږي
باغ مې سوزي ، بڼایسته چمن مې سوزي

* * *

هريو « دوست » ته مې چې لاس ورکه دښمن شو
اهورا مې چې باله ، اوس اهریمن شو
هريوراغې ، زه یې چور کړم ، زه یې بور کړم
هريولاړه قرباني ، زما وطن شو.

* * *

وطن وران شو ، ملت چور شو ، ولس خوار شو
څوک په یوه او څوک په بل نامه ازار شو
نه مو "کور" شو ، نه "کالي" شول ، نه "ډوډۍ" شوه
څه چې پاتې له نیکو وو ، تارو مار شو

* * *

سهار وينې رابهيري ، ما بنام وينې
صراحي نه وينې خاخي له جام وينې
خه دوينو زمانه شوه لويه خدايه
اغزوينې راته بنکاري ، انجام وينې.

* * *

تاپه کومه گناه وژني ، وطنداره ؟
قرباني يې بيا دکوم غا صب لپاره ؟
ستاله ورانو کنډوالو نه نور خه غواړي ؟
چې لاس نه اخلي د بنمن له دې ازاره .

* * *

دوطن سپين سري مور شوله سرتوره
داسمان دناکردو بهير ته گوره
اوس دوينو په درياب کې ده ولاړه
چې پرون وه په سرو گلو کې سمسوره

* * *

چې دگلو دانې وکرم ، اغزي شي
هر گلرخ ته چې زړه ورکړم بازاري شي
هر " امام " پسي چې زه اقتدا وکړم

د مسجد له کونجه پورته شي ، عاصي شي

* * *

چاپه يو او چاپه بل نامه خراب کړې
چا ايرې کړې ، چاپه سرو لمبو کباب کړې
نه پوهيږم څه گناه لري وطنه !
چې داهسې يې د سرو وينو درياب کړې.

* * *

د ملت په اوږو سپور شي محترم شي
هم کعبه شي ، هم ساقی شي ، هم صنم شي
هم يې وژني هم په قبر ورته ژاړي
هم قاتل شي ، هم قاضي يې دستم شي.

* * *

لويه خدايه ته دا توره شپه رڼا کړې
ټول افغان بيرته په خپل وطن بريا کړې
شيطاني تروپمۍ وولۍ په ستورو
ورنه خلاصه د افغان د زړه دنيا کړې.

آلمان

جون ۱۹۹۴

د «زه کابل یم» د کتاب لیکوال ، نباغلي م.ح. حسام ته :

یو لیک ، یو پیغام

یوه دوطن دارما نونو یاره
یوه دولس دفریادونو یاره
زما دغم اود قلم شریکه
یوه دکابل د ماتمونو یاره

* * *

تامې د زړه په سوزیدلې دښته
بیا دیادونو اغزي وټو کول
تا مې د ذهن رږیدلي باغ کې
بیا د غمونو گلان وغوړول

* * *

تامې د سترگو د اسمان لمنې
بیا د ماتم په وړیځو ولړلې
تامې بې وسه بې فریاده اښکې
بیا دارمان په مزارو شیندلې

* * *

تامې د ذهن و زرماتې مرغـه
بيا د کابل د کنډوالو ميلمه که
تامې د ژوند داميدونو قاصد
بيا د وطن د هديرو ميلمه که.

* * *

لاړم د خيال په وزرو والو تمه
په سوزيدلي کابل وگرځي دم
دورکو هيلو دلتون په تمه
په نړيدلي کابل وگرځي دم.

* * *

پيدا مې نه که هغه ښکلې کابل
د افغانانو نازولۍ کابل
زما کابل ، زما منلې کابل
ښکلې کابل ، د گلو خلې کابل

* * *

د ښايسته د زړه په سرمې
د سپيرو خاورو ډيرۍ ليدلې

په هر قدم او هره لويشته کې مې
د سوو هيلو غونډۍ وليدلې.

* * *

هغه دميني په شور مسته سيمه
لکه خاموشه هديره بنکاريږي
داکاسي او دنسترنو باغچه
له گلو تشه ده ، سپيره بنکاريږي

* * *

چايي هوس د سوزيدلو کاوه
چايي ارمان دنړيدلو درلود
چايي په زړه يوزر زخمونه غوښتل (۱)
چايي اميد د پرزېدلو درلود .

* * *

چايي په خيرې گريوان اور پورې که
چايي لمن چايي لونگۍ پټه کړه
چايي تاريخ ترېنه ځولۍ کې يووړ
چايي دهيلو ناوکۍ پټه کړه

* * *

چايي وياړونو ته كتلاى نه شول
چاته يې جگ سر د منلونه وه
څوك يې ړانده و عظمتونو پسې
چاته يې برم د ليدلو نه وه.

* * *

چايي پگړۍ له سره كوز كړله
چا پرې لمبې د انتقام بلې كړې
چايي گريوان ريښې ريښې كه ورته
چاورته شمې د انجام بلې كړې

* * *

نه يې سهار دى د شغلو ملگرى
نه ما بنام، رنگين رنگين ښكاريزي
نه يې سپوږمۍ د لمر په مينه مسته
نه خويې ستوري گلورين ښكاريزي.

* * *

نه يې باغونه په گلابو سينگار
نه د ښتونه په غاټولو ښكلي
نه يې ماڼيو كې پرتم پاتې دى

نه جونگرې چا په ننگ پاللي

* * *

په وینو سره بنکاري لمنه دښار

پر هر پر هر یې مړه ننگونه ژاري

له زخمي زړه نه یې خڅیري وینې

ویرژلې سایې تاریخونه ژاري

* * *

د شنه اسمان مخ یې په وریځو ککړ

شپه یې بهیرې په کوڅو کوڅو کې

هر لور اوږده دې د ستم لاسونه

مرگ یې نخږي په کوڅه کوڅه کې

* * *

په هر خپک خاوره یې وینې پر تې

په هر قدم یې رږدلي گلان

په هر لښته یې زموږ للي غوټې

په هره څانگه سوزېدلي گلان

* * *

اسما یې، دغه زخمي پهلوان

نور درزمونو افسانې نه وايې

دغه د تيرو پرتمونو راوي

د سترو سو بو ترانې نه وايې

* * *

نوريې «مهراب» او «رودابه» هېره ده

نوريې د «زال» زاړه رازونه نشته

اوس يې په ذهن کې «شعاد» پاتې دی

نوريې «رستم»، «رستم» يادونه نشته

* * *

اوس پکې نوم د «کاکه» گانو نشته

اوس پکې مړه دي د مړۍ رسمونه

اوس پکې ملتې دي سپيڅلې توري

اوی پکې ورک دي د دستار سرونه

* * *

نوريې «اکبر»، «اکبر» غيرت ويده دی (۲)

نوريې «امان، امان» ننگونه نشته (۳)

نوريې مشکي، مشکي شملې ټيټې دي (۴)

نوريې طرزي، طرزي فکرونه نشته (۵)

* * *

حسامه، تاخود کابل په لوتو
د اوښکو ډیرې ډیوې بلې کرلې
تاد بې گوره شهیدانو په یاد
د خلکو هرې شمې بلې کرلې

* * *

تاد قلم په هنر منده ژبه
وطن، وطن سندرې وویلي
تاد سرو وینود دریاب په غاړه
د مرغلو مری وپیپلي

* * *

تاد قدرت د لیونوله مخه
ددین سپیڅلی نقاب و غورزاوه
تاد منکرو زاهدانو جرم
په خپلو چیغو چیغو ولرزاوه

* * *

ته دریا خرقه پوشانو پيې
د ننگ پېلوځي په لاس وگرځیدې

ته له دروغجنوا تالانو سره
د خپل قلم په توره و جنگېدې

* * *

دا هورا په نوم راغلي ياران
گوره زامن د اهریمن وختل
د پربنتو جامه کې پټ شیطانونان
و حشي سرتېري د دېنمن وختل

* * *

د شپې برېڅي د رڼا د بښمان
د زرو غله دي هنرڅه پېژني
داله کتاب او له قلمه پردي
د علم او پوهې سنگرڅه پېژني

* * *

له غلونه تمه د انصاف مه کوه
له قصابانو قضاوت مه غواړه
د بې عزتو، عزت نه خو ښېږي
له بې غیرتونو نه غیرت مه غواړه

داد سرو وینود ثروت سوداگر

د محبت په ژبه ، نه پوهیږي

داد مرگونود بنامار قاصدان

د ژوندانه په معنا څه پوهیږي

* * *

داد پرون د معرکې اتلان

د خپلو خلکو قاتلان وختل

داد وطن د ازادۍ جنگیالي

خپله د نورو غلامان وختل

* * *

داد برېښلو پرېښتو مینان

د دنیایي جنت خوبونه ویني

داله هیندارونه بېزاره شیخان

تورو کوډو کې مخونه ویني

* * *

راځه چې لوڅې کړو ناولې څېرې

راځه رسوا کړو درواغجن اتلان

داد گناه او د ثواب مالکان

داد جنت او د دوزخ واکداران

* * *

راځه په چيغو کي لمبي وکړو
راځه تاوده کړو يخ وهلي زړونه
راځه د هيلو غوټي و نازوو
راځه چي ايل کړو خزانې بادونه

* * *

راځه وړمه شو باغ په باغ وگرځو
په سپرو لښتو کي غونچي وکړو
راځه د يوال د سکوت و نړوو
په وچو شونډو ترانې وکړو

* * *

راځه د تور ماښام په توره دره
بنکلي تصويد سباوون کارېو
راځه د مرگ د هيلو په تندي
ځلانده ليکه د ژوندون و کارېو

* * *

باور مې نه شي چې د ورېځو مور به

د شنه اسمان په مخ خپره پاتې شي
باور مې نه شي چې دا تور شپه به
د لمر په کلي کې دیره پاتې شي

* * *

دا د سرکښو توفانونو وطن
سرد ستم مخې ته نه ټیټوي
دا د رزمونو په بټیو کې پوخ
د بې ننگیو زخایرو نه قبلوي

* * *

بیا به را پاڅیږي دا سترې ولس
بیا به راویښ شي دا ویده ننگونه
بیا به پخلا شي مروړاښنايان
بیا به تازه شي پخواني هوډونه

* * *

بیا به نو تورې تالا نگرې څېرې
په تګو سپینو جامو نه پټېږي
بیا به لوټمارې ستمګرې ډلې
د عدالت په ګدی نه برېږي

بیا به د لمر گلونه و غوړیږي
بیا به سحر په خلیدو لور اشي
شپه به د شپې کلي ته کډه وکړي
بیا به سپېدې په برېد لور اشي

* * *

بیا به مو تاج شي د غنمو وږی
بیا به سپرلی شي د بابا په وطن
بیا به جاړېږو یوله بله ځنې
بیا به را پلنه شي رڼا په وطن

* * *

بیا به کابل شي د تنګو نو کابل
د تلژونډیو پر تمونو کابل
د ټول افغان د امیدونو کابل
د بریالیو ارمانونو کابل

۱ جنرال اختر عبدالرحمان له ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۷ پورې د پاکستان د استخبارتي سازمان ISI رئیسو ، چې لوی ارمان یې د کابل سوزول او ویجاړول و او د ژرګو نو زخمونو تر نامه لاندې د جګړې نقشه یې په سر کې درلوده.

۲. وزیر محمد اکبر خان

۳. ا. علی خضرت امان الله خان

۴. ملا مشڪ عالم

۵. محمود طرزي

آلمان / می ۲۰۰۰

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

تللي شيبې

تاته يا ديري هغه تللي شيبې؟

هغه د گلو غوندي،

بنكلي، رنگيني، نازولي شيبې،

چې دې د سترگو د اسمان په تورو تورو شپو کې

لکه د مينې د رازونو ستوري و خلبدم،

او هر شپه دې له ما بيا مه تر سهاره پورې

د خپلو سترگو د کتوپه ژبه،

ماته د «مينې»

د «باور»

اود «ارمان»

خوږې قصې کولې.

۲

تاته ياديري هغه تير، هغه ترخه هغه اغزن وختونه؟

هغه په تورو وريخو بار هغه دود جن وختونه،

چې دې د سترگو د اسمان په تورو شپو کې،

«مينه» کو چي،

«باور» پردی شو،

دارمان شغلې خاموشي شولي،

زه دې د سترگو له اسمانه، د باران د يوه خاڅکي غوندي وڅڅېدم

المان/ جنوري ۱۹۹۳

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

کابل ته

درنه لوگی شم، گرانه کابله
زموږ د نجونو، د پېکې گلې
وجود مې سوزي، زړه مې رپېږي
چې درته سرکړم د غم بدله

* * *

ماتم خخېږي، ستا له خیرې نه
خدا دې څه شوه، سرور دې څه شو
مستي دي څه شوه، هستي دې څه شوه
غېرت دې چېرته، غرور دې څه شو
مانېام مانېام یې، سهار دې نه شته
په ژمي پروت یې، بهار دې نه شته
لمر د پرېوتی، سپوږمۍ دې تللې
د رڼو ستورو، سینګار دې نه شته

* * *

د گلو بڼاره، د بڼو کلو بڼاره
بڼکلي دې لارل، گلان دې وسول
فضا دې ډکه لکه شنو دودونو

وڼي دې وسوې، مرغان دی وسول

* * *

په سپینه ریره دي اوبنکی خاڅي

له زخمي زړه دې وینې بهرې

په شنه لمن دې غاټول د وینو

راز رغونې پرې او راغورې پرې

* * *

په سردروي، سکروټې ووري

په لاله زار دې، خزان پرېوتی

وڼې لغړې، گلونه مړاي

په شنو باغو دې توفان پرېوتلی.

* * *

د لمر په بام دې، اخېرد ورېځو

شینکي اسمان دي پټ په دودونو

غېره دې ډکه له شهیدانو

خلک دې ستړي له ماتمونو

* * *

خدا دې چور کړه، وحشي بادونه

غرور دې مات که، بي غيړتلنو
هستي دې يوړه داړه مارانو
غوټۍ دې لوټ کړې تورو کارغانو

* * *

زه درنه لري، پردي وطن کې
په ياد دې سوزم، په ياد دې ژاړم
هر شيبه دې، له غمه مرمه
په غشق دې پاييم، په نوم د وياړم

* * *

د گلو بڼاره، د بڼکلو بڼاره
زخمي کابل، وړانځه کابل
سوی کابل، ويجاړ کابل
بڼکلی کابل، گرانه کابل

المان

۱۹۹۳/۵/۲۰

د افغانستان د نوميالي ليکوال او څيړونکي، اوراباد محمد صديق روحي په ویر کي

د روه مليار.

هغه شنه اسمان ځلانده ستوری

هغه په پټه خوله ویانده ستوری

هغه د ورکو کاروانو نو هادي

هغه د نورد سین څپانده ستوری

* * *

هغه په سپینو مرغلو مین

هغه د مینې د دریاب ماڼو

هغه د حسن د تصویر انځور کړه

هغه غږ او د کتاب ماڼو

* * *

هغه د روه د گلزارونو مليار

هغه د حسن د باغونو مليار

هغه د دښتو د گلونو مليار

هغه د پانو د رنگونو مليار

* * *

ستوری و، ستوری شوله ستورو سره

لارو د تللیو په قطار کښېناست
ښکلا به چېرته خپل تصویر وگوري؟
په ایینه باندې غبار کښېناست

* * *

د شپو ځنگل یې په سکروټو وویشت
د یخ په دښته کې یې اوروکړه
زړونه یې مست کړل د رڼا په میوو
په ساره بزم کې یې شور وکړه

* * *

ځان یې د شمې غوندې وسوزاوه
تیاره محفل ته یې رڼا ورکړه
خاموشو تورو ته یې غږ وښه
مړو قلمونه ته یې سا ورکړه

* * *

د وچکالۍ په دغه شنه فصل کې
گلونه پاتې شول ملیار لارو
څوک به پالنه د غوټیو وکړي؟
وږمه پردیسه شوه، بهار لارو.

* * *

څوک به ساقې شي په دې توره شپه کې
څوک به جامونه د رڼا ووبشي
څوک به د ستورد ميخانې وپالې
څوک به مستانو ته صهبا ووبشي؟

* * *

څوک به د خيال په هنر مندو گوتو
له تورو تيرې نه تصوير جوړ کړي
څوک به له زېږو رږېدلو پاڼو
د رنگينه گلو بهير جوړ کړي؟

* * *

ژاړې د روه د سردرو بڼا پېرې،
تشو پيکيو ته، گلونه غواړي
له رږېدلي، بې ملياره باغه
د بلبلاڼو اوازونه، غواړي

* * *

هغه د مينې د ښکلا انځورگر
لاړو د تلليو په قطار کښېناست

بنکلا به چپرته خبل تصویر وگوري؟

په اینه باندې غبار کښیناست

المان

۱۹۹۶ جون

د مابنامونو په دار

وس را باندې وکوه، گيله مې په خوله نه راځي

دود مې که اسمانه خو شکوه مې په خوله نه راځي

مينې مې د ژبې په سر نوم د يار کرلی دی

څه وکړم زاهده چې توبه مې په خوله نه راځي

سربه کله شمه د لمبو په بيه ورکړمه

پت به د عشق و ساتم، پلمه مې په خوله نه راځي

هسي يې د سپينې خولې په تمه تومتی شومه

مست يې په کتويمه، بوسه مې په خوله نه راځي

ما يې د تسبو په لړ کې کفر د ابليس وليد

موړيې سجدونه يم، زه د سرد تیتېدونه يم

وخته! د تسليم توره قصه مې په خوله نه راځي

هر توری زخمی دی، هر غزل د وینو رنګ لري
هیري مې سندرې شوي، ټپه مې په خوله نه راځي
شیخه درواغجنه د جنت د پرېستو غله
تا چې دلته وکول، هغه مې په خوله نه راځي
ته خو به مې غږد ما بنامونو په دار پورته کړې
زه به چیغه چیغه شم، روژه مې په خوله نه راځي

کابل.

د غبرګولي ۱۸ ۱۳۷۱

د خزان تصویر

بیا خزان په گلوراغی
بیا ماتم نیسي باغونه
بیا چمن په ویراخته دی
بیا رږېري سره گلونه

* * *

بیا د وریځو او بڼان ګرځي
د آسمان په کرونده کي
بیا د باد اسونه ځغلي
د افق په شنه باغچه کي.

* * *

د خزان نقاش ته ګوري
رسموي تصویر د مني
د چمن په بڼکلي پاڼه
خپروي تصویر د مني.

* * *

ځنگله خړه چوپتیا کي
د سفر سرود غږیږي

د غمجن ما بنام په شونده

د ماتم غزل چلېږي.

* * *

مرغی الوزي له ونو

د تودو سيمو په لوري

ترانې د مينې وايي

خپروي د ژوندون توري

* * *

طبيعت خومره رنگين دی

دنيا خومره بڼايسته ده

ژوندون راز دی د رازونو

د فصلونو سلسله ده

* * *

کله پانې رږېدلي

کله موج وي د گلونو

کله ټوله دنيا خړه

کله شور وي د رنگونو.

آلمان ۹ / ۱۰ ۱۹۹۵

زرغوني هيلي

زما وطنه يه زما دشو يادونو باغه
زما دسترو ارمانونو دمي منزله
زما جنت، زما دوزخ، زما ثواب او گناه
زما سپرلي، زما خزان، زما دمسني گله

* * *

ومي ليدل چې په غمجن زړگي دي اور ولگېد
ومي ليدل چې له سيني نه دي لمبې پورته شوي
ومي ليدل چې د سکرو تپو په توفان لاهو شوي
ومي ليدل چې له لمنې دې ايرې پورته شوي

* * *

ومي ليدل چې د اسمان لمنه ډکه شوله
ستا د سرو گلو په رنگينو رږدلو پاڼو
ومي ليدل چې د افق شونډي گلگونې شولې
ستا د غوتيو په نيمزالو نښتېځلو پاڼو

* * *

ومي ليدل چې خوشحاليو درنه کړه وکړه

ومی لیدل چی درکې وچ شول د خندا گلونه
ومی لیدل چی د خزان بادونو ورژول
هم د شینکیو سردرو هم د بیدیا گلونه

* * *

ومی لیدل چی په باغونو دې لمبې پورې شوی
ومی لیدل په چمنونو دې اورو نه کله شول
ومې لیدل چی په بلبلو دې ماتم ولگید
ومی لیدل چی گلپوتو دې لوونه کله شول

* * *

ومی لیدل چی توره شپه درباندي بره ش-وله
ومی لیدل چی ورپخو هیر که سپین سبا درځني
ومی لیدل چی سپوږمۍ پریوته او ستوري توي شول
ومي لیدل چی مروړه شوه رڼا درځني

* * *

خو به وطنه به زما د شنو یادونو باغه
تل به سپلی، تل به د ژمي تارا کونه، نه وي
ورپخې به ورکې شي، د لمر لونه به ونڅېږي
تل به دا توره تروږمۍ، دا ماښامونه، نه وي

* * *

شپه لا که هر خومره اوږده هم شي تلپاتي نه ده
وريځې که هر خومره تيارې وي جاودانې نه وي
د ساره ژمي يخ وهلې او سرې سپلې به
تل د باغونو په رگونو کې روانې نه وي

* * *

د پسرلي ناوي به وسپري د زلفو ولونه
په شنه لمنه به دې وټومبي غمي د گلو
په سرو غاټولو په رنگينې شي شگنې تالې
په چمنونو کې به جوړه شي سيالي د گلو

* * *

باران به پاڅوي له خوبه د ډاگونو بوټي
وږمه به بيا سوو، سپېرو لښتو ته سا ورکړي
شبنم به پر پمپنځي په مينه د غوتيو سبرگې
لمر به د گلو اننگيو ته خلا ورکړي

* * *

په خړو دښتو به روان شي د رنگونو بهير
په سپېرو بوټو به رابره شي د گل سندرې

په سرو غوټيو به جړاوي شى د ونو غاړې

په باغ او راغ به راخپره شي د بلبل سندرې

* * *

په تورو ورېځو کې به تم شي د سکروټو باران

د شپې په څڼو کې به وچ شى د لمبو گلونه

د تروړمۍ سينه به خيري شى د لمر په توره

د شفق باغ کې به سمسور شى د سبېدو گلونه

* * *

بيا به گلان په وړبل کېږدي کليوالې نجونې

بيا به باغونو ته ستنې شي مسافرې مرغۍ

بيا به په غرونو کې غرڅې د مشکو ساه وکړي

بيا به په څالو راخوړې شي مهاجرې مرغۍ

* * *

بيا به د گلو په سين ولامبي شډلې د بښتې

بيا به خړوب شى په شنېليو دا سپېره ډاگونه

بيا به د باغ په زړه کې وټو کي زرغونې هيلې

بيا به د تيږو ذهن ونازوى سره يادونه

آلمان دسمبر ۱۹۹۶

لاري

زوی مې زما په ژبه نه پوهېږي،
زه مې له پلار سره، یوه مسجد کې لمونځ نه کوم،
پلار مې په خپله لاره ځي او زه په خپله لاره،
زوی مې زموږ لارې،
منسوځي،

کږې لارې بولي.

او د خپل ځان لپاره بله نوې لار لټوي.
زموږ د ژوند دود او د ستور داسي دی،
موږه د لارو د بدلون په هنر ښه پوهېږو
خو د ځانونو بدلولو سره روږدي نه یو،
ځکه خو ټول عمر
په لاره کې یو،
منزل ته،

نه ریبږو.

آلمان دسمبر ۱۹۹۴

یه غمه کوردی ودان

یه غمه، کوردی ودان،

چی دی د ژوند پدی سره د بته کی

پدی اغزنه، ناخرگنده لاره،

یوازی،

پری نبودم.

یه غمه،

کوردی،

ودان.

زه لکه ستیری مسافر، ژوندون می بار په اوږو،

پدی اغزنه،

ناخرگنده،

لاره،

په شپو او ورځو،

خم،

روان یمه،

مزلونه وهم.

ته،

لکه خوږ او وفادار،

ملگری،

تل راسره یې او قدم په قدم،

زما د ستړي ژوند،

شېبې شماری.

او د ژوندون پدې اغزنه، ناڅرگنده لاره،

ما سره د رومي او ستل راکوې.

غمه،

یه غمه،

وفاداره

غمه.

زما د ستړي ژوندون،

یاره،

غمه.

آلمان ۳/۱۱/۱۹۹۵

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

تشی پینی

زړه نه مې څاڅي، درېسې وینې
د ګلو لښتې، یه نازینې
ستا په ستم مې، قلم قلم زړه
ستا په تومت مې، جامې رنگینې
نه مې هېرېږي، نه در رسیږم
له لیرې مرمه، نژدې سوزېږم
خبره نه شوي زماله سوزه
خبره نه شوي زماله مینې.
سهار رانغی، بیا ما بڼامونه
بیاد غلچکو شپو، یر غلونه
ځلانده لمره، څپانده لمره!
لږ راخوړې که، زلفې زرینې
مېکدې وړانې، رندان خاموشه
نه څوک عاقل شته، نه څوک مدهوشه
د تاک رگونه، پاتې له جوشه
تشی پرته دي د میو پینې

آلمان دسمبر ۱۹۹۷

د الينا سندرہ

زما لغمانه، بيايسته لغمانه
بيا دې يادونه په زړه ووري راته
بيا مې په خوب، بيا مې په خيال کې ته يې
بيا دې غمونه په زړه ووري راته

* * *

لکه له مور جلا شوی ماشوم
هره شېبه درېسي وژړېدم
لکه د تورو ماښامونو شمه
درېسي ويلې شومه وڅڅېدم

* * *

نور دې په شپولو کې شيانه نه وينم
نور دې تالو کې رمې نه څري
نور دې ناووننه له ايوانو ډک دي
نور دي په غرونو کې غرڅې نه څري

* * *

بيا دې حجرې سړي، پرته دي
بيا دې دېرې دي له زلمونه تشې

بيادې د بڼكلو ګوډرونو غاړې

له پېغلو تشې، له منگو نه تشې.

* * *

بياد سګروټو په سين ننوتې

بيادي سينه په لمبو و سوزېده

بيادې ګرېوان له غمه خپرې خبرې

بيادې پګړۍ له سره وغورزېده

* * *

د "الينگار" له ذهنه و وتله

د "الينا" د لوى پرتم سندرې

د "اليشنگ" په شونډو وغورېده

د غم سندرې، د ماتم سندرې

* * *

بيادې "کلماڼ" په تورو ورېځو کې پټ

بيادې "سلاو" په سپلاوونو کې ډوب

بيادې "سنگر" په سرو سګروټو سټي

بيادې "منگو" په شنو دودونو کې ډوب

* * *

بياد "نرنګ" نښترو اور اخيستی
بياد "وايگل" په ګلو اور ووري
بياد "کرنج" ممانې وينې ژاړي
بياد "سايگل" په ښکلو اور ووري

* * *

بياد غاتولو غاړې ټيټې ښکاري
بياد نرګس له سترګو نم خڅېږي
بياد ګلاب په تن کې وينه وچه
بيا له رامېږلو نه ماتم خڅېږي

* * *

بيادې دانې، دانې د اوبکو غمي
له سترګو خاڅي، امېدونه کړي
د اور اووينو په تبجنه دښته
د سباني بهار ګلونه کړي.

* * *

زما لغمانه، ښايسته لغمانه
ستا حماسه مې د وطن سندرې
ستاد ننګونو د يادونو قصه
زما د ساه، زما د تن سندرې.

کابل چنگاښ ۱۳۶۴

د بلب ساندي

که ورېمه یې راروانه د کاکل شي
د دي وچې د بڼې ترخي به گل، گل شي
ماته څانگه داغزو شي چی لاس وروړم
د رقیب په لاس کې لښته د سنبل شي
د زاهد زړه به له خپله ځانه تور شي
که یې سترگې آیینې ته مقابل شي
د زړه پانې، پانې گل به تر پنه څار کړم
که مې تللی آشنا بیا راسره خپل شي
د آشنا په اصالته باندې پوه نه شوم
کله جوړ ترینه پښتون کله مغل شي
چې غوټی په خپله لنډه خندا خاندی
ترینه جوړې سوې ساندي د بلب شي
زنگوم به یې د سترگو په زانگو کې
که نصیب راته خوبونه د کابل شي.

آلمان

۲۰/۸/۱۹۹۹

زولنې

ساقې په جام کې راوړلې، اورينې زولنې
د عقل لېونيوته، د مينې زولنې
ساده زړه ته مې گوره په هر چا کوي باور
بنگړي ورته ښکارېږي پولادينې زولنې
خاونده تشې مه کړې دا کوڅې له ليونو
ما تېرې چې يې پښو کې پر تمينې زولنې
دروايې خله زاهده وي دې تا ته مبارک
دا تور نصيحتونو او د اسپينې زولنې
پرون مې ښکلول د آشنا لېچو کې بنگړي
بيگا مې خوب کې وليدې رنکينې زولنې
ما ښام مې باغ کې واورېده سندرې د اغزو
سهار د گل په پښو کې وې زرینې زولنې.

کابل

تله ۱۳۶۷

د رڼا جام

تا ته به ياد وي که نه،

هغه شيبه چې ما په مينه مينه،

تا ته د زړه جونگره پرانيستله،

ته مې د هيلو نښتېځلي باغ ته و بللې،

ما ويل ته به راشې

او پسرلی به راشي

او توتکی به په وزرونو کې گلونه راوړي،

او د غوتيو ښايسته ډمې به،

د وچو لښتو د يادونو په بام و نڅېږي

* * *

ما ويل زه به ستا د سترگو له روښانه چينو،

د رڼا جام وڅښم

او د ژوند ون هره شيبه به د رڼا په سين کې ولمبوم،

او تر وږمۍ به مې د زړه له سزېد لټ تاره وباسمه.

حومره ساده ومه زه.

* * *

زه د وږمې تږې وم،

ما د باران د رتلو لار څارله،

ما په شنو لښتو کې د سرو گلو خوبونه لیدل.

ما ویل ته که راشې

نو پسرلی به راشي،

زه به د شنې وږمې به شنو وزرو والوزمه،

په غرور غونو کې به وگرځمه،

د وچو بوټو په رگونو کې به شور وینس کړم

د سپېرو څانگو په غوږو کې به ایت د ژوندانه ووايم

خومره بیخا یه هیله.

* * *

تا ته به یاد وي که نه،

خو زما هیږه نه ده،

هغه شیبه چې ته زما د زړه جونگرې ته رانوتې،

بیا مې د هیلو باغ کې وگرځیدې

د لمبو خټې دی به غاړه پرتې،

او په پښو دې د سکروټو سرې پښې ښکارېدې.

ستا له راتگه سره،

زما د هيلو باغ د اور په سمندر پر بوته.

نه مې وږمه وليده

نه سترگو د رڼا جامونه،

نه ټوټکيو په وزرونو کې گلونه راوړل

او نه باران په وچو د بنتو د الماسو دانې ولو نلې.

* * *

اوس مې د زړه جونگره،

د تروږميو په خپو کې ډوبه

اوس مې د هيلو نښتېځلي باغ کې،

د سرو غوتيو په ځای

د سرو سکروټو، سره گلونه ځاندي.

زه د رڼا د جام په ياد په خپلو ټولو ساده گيو ژاړم،

او په خپل زړه کې مې د هيلو د مزار په ځلي، او ښکي شيندم.

آلمان

۲۰/۷/۲۰۰۰

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

دهيلو په مزار

که زه جامونه تشومه ، شیخه ستایې پې څه
زړه په سکروټو داغومه ، شیخه ستایې پې څه
که له ساقې نه مې د عقل زولنې غواړمه
که زنځیرومه شرنگومه ، شیخه ستایې پې څه
که د تقواله بڼاره ووتمه زیان یې څه دی
که خرابات جارو کومه ، شیخه ستایې پې څه
ته د سجدو کچکول کې غواړې ترې وصال د حورو
زه یې کچکول نسکورومه ، شیخه ستایې پې څه
زه له ما بڼامه تر سهاره په مزار دهیلو
داوښکو شمې بلومه ، شیخه ستایې پې څه
چې د آشنا کوڅې ته ځمه هر بیکاه او سبا
هله مې سترگې خوږومه ، شیخه ستایې پې څه
تورو خاموشو ما بڼامونو کې غوغا کړمه
ویدې نشې راپارومه ، شیخه ستایې پې څه

کابل

۱۳۷۰ / ۶ / ۲۸

د کاروان په هیله

ستا هغه مستې خبز لوڅې سترگې ،

چې بې په سلو ژبو ،

ماته سبق دمحبت راکاوه .

اود ساړه ژمي په شپو کې به یې

زما دزړه کوډله ،

مدام روبښانه اوتوده ساتله .

اوس دسرې سیلې په توره شپه کې

سترې ،

خاموشي ،

اوسرې ،

ښکارېږي .

زه ستا دسترگو دخبرو تږی

دشپې په توره ، ناڅرگنده دښته ،

لکه ستومانه مسافر چې دیو څاڅکي اوبو په تمه ،

دکوم بې نومه ، ناڅرگنده ، کاروان لاره څاري

دشپې په توره اوشگلنه دښته ،

دتا دسترگو دخبرو دکاروان په هیله ،

شيپي

تيروم.

آلمان ۱۹۹۹ / ۴ / ۲۶

كاوون توفاني

د باد په كنډوالوكې

هیر

کلونه وشول چپې دې نه وینمه
غزل دسترگو دې لوستلای نه شم
نور مې داسترې سرگردانه نظر
- داداغزنو اوږدو لارو د سفر لاروی -
ستا دخوږو سترگو چینو کې لمبولای نه شم.

* * *

نور مې دسترگوردگودرپه غاړه
ستاد پنبو پلونه هم نه ښکاري
نور مې دشونډو د بېدیا په څنډو
- په دې شگلنو بې بهاره تالو -
ستا د بوسې کلونه هم نه ښکاري

* * *

نور دې د خیال په اسمان نه ځلېږم
نور مې د خوب کلي ته هم نه راځي
داسې ښکارېږي چې هېرکړی دې ییم
د گلورینو خاطروله باغه
د وچ لرگي په شانې لیرې غورزولای دې یم.

زما او ستا هغه اورينه مينه
چې ځلېدله، بلېدله مدام
هغه د تورو ماښامونو ډيوه
لکه د شپو په زړه کې بله شمه-
چې سوځېدله، خنډيدله مدام
اوس په کې اور نه شته، سپرغۍ نه لري
اوس له رڼا ډکه ځولۍ نه لري.
خولا تراوسه مې د زړه په قباب کې
يوازې ستا دمخ تصوير پاتې دی
يوازې ته مې يې د ذهن په ډولۍ کې ناسته
يوازې ته مې لکه وينه په رڼو کې جاري.

آلمان - نومبر - ۲۰۰۰

زما کوچنې "ځلا" ته:

د انځرونه

که د انځرونه گل ونیسي،

زه به مې سترگې باغ کې وکرمه

او تر سبا پورې به

د وږمې لارا، وڅارم،

او دا ټوټې،

ټوټې،

ټوټې،

زړه به مې،

د شنې وږمې په لاره،

پانې،

پانې،

وشیند مه.

که د انځرونه گل ونیسي،

زه به مې سترگې او ساړه لاسونه،

د باغ په وچ لښتي کې وبهوم

ونې به وینې کرمه.

او د سپېږو لښتو په ذهن کې به،

د سرو غټيو ترانه وکړم.

* * *

که د انځرو ونه گل ونیسي،

زه به د ورېځو له ږندو سترگونه،

په جل وهلو بوټو، خاڅکي

خاڅکي،

وڅڅېږم،

او پسرلي به له درندو خوبونو پاڅومه

که: انځرو

ونه،

گل،

ونیسي.

المان- اپریل-۱۹۹۸

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

دخوانيرگ شاعر اسحاق ننگيال په وير کې

گل او ستوری

۱

ته لکه گل ،

لکه له شنو وړمونه هیره غوتې ،

دسارې ژمي په سره خيله کې وغوړيدې .

خپله توده اروادې ،

په بېخ وهلو خانگو وويشله .

* * *

ته لکه ستوری ،

لکه پاک او خلید ونکی ستوری

په تورو تپو شپو کې ،

دشنه اسمان په تندي وځلیدې ،

او په زري شغلو دې ،

دشپې شډلې کوڅې ووينځلې .

* * *

تا دسمسور و پسرلیو دراتلو په هیله ،

تا دسرو گلو دباغچو دغوړیدو په هیله ،

تا د بېلو په یاد ،

تا د سندرو په نوم

په مړاوو بوټو کې د ساه د ټوکیدو په هیله ،

خپل ځان ،

وږمه ،

وږمه ،

کې.

* * *

تا د رنگین بڼایست تلپاتې تصویر ،

د شعر په ښکلو گوټو ،

د سپېرو تیږو په تخته وکاره

او خړو تورو ته دې ،

د رڼا رنگ ورکې.

تا د سپوږمۍ په غوږ کې ،

د لمر زرينه ترانه جاري کړه.

او د بې نوره شپې په څڼو کې دې ،

د ابدې رڼا ،

گلان ،

وټومبل.

ته لکه گل،

لکه له شنو وړېمونه هېره غوتی،

د بې بهاره کال په تور فصل کې،

د ترخه باد په لمن،

پاڼه،

پاڼه،

ورژېدې.

ته لکه ستوری،

لکه پاک او ځلېدو نکی ستوری،

د سارې ژمي تګو تورو شپو کې،

د شنه اسمان له سترګو،

څاڅکی،

څاڅکی،

وڅڅېدې.

آلمان-می-۱۹۹۸

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

بدله کوڅه

اشنا پردی ، کوڅه بدله بنکاري
ټوله دنيا راته ، شډله بنکاري
پسرلنۍ بنکلایې وغورږیده
دگلو باغ یې له وربله بنکاري
بلبله پام کوه بې هوډه نه شې
لاره اغزنه تر سنبله بنکاري
اسمانه نور مې همت مه ازمايه
تاته ما نې ماته کوډله بنکاري
خومره اوچت دی افغاني غرور مې
د سوال غونچه راته خځله بنکاري
پتنګه راشه که وزر تودوې
لایې د حسن ډیوه بله بنکاري
دگلو جوش دی که شغلې شهیدې
چې له هراته ، تر کابله بنکاري.

المان

۱۹۹۷/۷/۲

شپه ده

دل مړ په کلي باندې ، بره شپه ده
د ژمي شپه ده ، بې سحره شپه ده
سپوږمۍ ویده ده ، ستوري نه ځلیري
لکه مازدیگر تر مازدیگره شپه ده
بلخ او هري په تروږميو کې ډوب
له بدخشانه تر خیبره شپه ده
رستم په شاه کې دشغالویدلی
ډکه له درده ، له پرهره شپه ده
نور وته لمړدی په قسمت ورغلی
زموږ په برخه ، برابره شپه ده
په تورو وریځو کې بریننا شوه چیرې
که یې له زلفو مروړه شپه ده
گل دوربل دې راته وځلوه
جانانه شپه ده ، ستمگره شپه ده

المان

۱۹۹۸/۳/۲۷

ديا دونو په ماني کي

ماته ياد شي څومره سخته او ترخه وه
هغه ورځ چې موږ له يو بل نه جلا شوو
ته په خپلې لارې ولاړې ، زه په خپلې
دژوندون په لويه دښته کې تنها شوو.

* * *

ستاله سترگو خڅيدل غمي داوښکو
خوپه شونډو دې ترخه موسکا خوره وه
نه خوراته څه وويل نه ما څه
پوهيدو چې دوصل وروستی شيبه وه

* * *

مادې سترگو لوستلی تو قسمت و
مادې زلفو کې ليدلې تورې شپې وې
ما ليدل چې تورتمونه وه په منځ کې
ماليدل چې راخوړې تورې تيارې وې.

* * *

پوهيدم چې داغزو په څو کو تگ دی

پوهيدم چې دسکروټو بڼـکـلـول دي
پوهيدم چې په کوچني بې وسه زړه کې
دغمو د لویو غرونو ځایول دي.

* * *

اوس چې گورمه دوخت دغرو له شانه
لا تر اوسه موږ هماغسې تنهـا یـو
نه مو لارې بیرته بیا یو بل ته رسي
نه د مینې ناوکی منزل ته بیا یو.

* * *

خو تر اوسه مې هماغسې په زړه کې
لا ژوندي دي ستا خواږه خواږه یادونه
هره ورځ مې سترگې تاپسې غړیږي
هره شپه راسره مله دي ستا غمونه.

* * *

راته گرانه یې تر اوسه راته گرانې
لامې زړه کې ستا د مینې اور بلیږي
لامې اوس هم د خوبونو بڼا پیری یې
لادې مخ راته یالونو کې ځلیږي.

* * *

لامې اوس هم د لنډو سترگو هندارې
تشي نه دي ستا دسترگو له تصويره
لامې اوس هم د يادونو په مانۍ كې
يوه شمه په لمبو كې ده اسيره.

المان

اگست ۲۰۰۰

كاوون توفاني

د باد په كنډوالو كې

د پوښتنو تصویر

پر دیسه چیرته ځي ، د چا په هیله ،

د کوم آرمان په لوري لاره وهی

منزل دې کوم دی ، دمه ځای دې چیرته ؟.

له کومه راغلي او په کومه درومي ،

پدې اوږده ،

کږه وږه لاره ،

تڼاکي پښي .

د ژوندون پیتی دې په سترو اوږو ،

دلاري دورې دې په بڼه پرته ،

د دواړو سترگو د کتاب پاڼې دي ډکې له پوښتنو ځنې .

پدی اوږده او ډیرینه لاره ،

ډیر کاروانونه تللي ،

ډیرو ستومانه مسافرو مزلونه کړي ،

خو چاته پته نشته ،

چې له هغوی نه څوک ،

منزل ته

رسیدلي ، که نه .

او د تاريخ په ډبرينه او اغزنه لاره ،
له هغو ټولنو نه يواځې يو تصوير پاتې دى ،
يو بې حساب ، بې ځوابه ، د پوښتنو تصوير ،
درژيدلو ، نښتيځلو ، آرمانونو ، تصوير ،
اود غمونو ، تصوير ،
پرديسه !
چيرته ځې ، د چا په هيله ؟.

المان

۲۰۰۰ / ۷ / ۱۲

كاوون توفاني

د باد په كنډوالوكې

توره بلی

په پلو کې یې شغله په بلی راوړه
که آسمان په گریوانه کې سپوږمې راوړه
درنا ناوې پلو په مخ راخپور که
تورې شپې دترو ږميو ډولۍ راوړه
زه دگلو دغونچو په تمه ولاړم
خو اغزیو نه مې ډکه ځولې راوړه
دلمبو غوټیو باغ په سراخیستی
سپینو وریځو تکه توره بلی راوړه
وچوي دونو وینه په رگو کې
درواغجن پسرلي یخه سیلې راوړه
چې دخپلې غاړې هار پرې ښایسته کړي
ماغریب ورته داوښکو ډالۍ راوړه
دبڼو په سړي بیا ستوري ځلېږي
داسې ښکاري ماښامونو دی راوړه
دآشنا دسڼو بوی له کلي ووت
لمره ته ورته دزلفو گیلې راوړه.

کابل - ثور / ۱۳۷۱

دل مر له باغه

زه به دل مر له غوریدلي باغه
يو خو تازه گلونه وشکومه
او ستا د زلفو توره شپه به پرې رنگينه کړمه.
زه به د پرځي د الماسو دانې ،
د شني وړمې په تار کې وپييمه
او ستا په غاړه به يې وڅروم .
که ته يو ځلې او د تل لپاره ،
زما د زړه کور ته راننوزې ،
او بيا د مينې په نوم ،
راته هماغه هيرې شوې ډيوې ولگوي
هغه چې ما او تا په گډه سره ،
دلويې مينې په نوم ،
زموږ د هيلو په ماني کې امانت ايښې وې

المان

اپريل ۲۰۰۱

هم له تخت ، هم له تابوته

نوردې څوک نه پيژني ،

نوردې هيڅ څوک هم ، نوم په خوله نه اخلي .

نور له هر چانه ورک يې ،

نور له هر چانه هير يې

نور نه دپلي ، نه سپاره په ياد يې

او هغه سپين آس دې ،

- چې له هر څه او هر چا گران ودرته -

نور ستا له ياده پردی شوی ښکاري ،

اوت له هر څه اوله هر چا نه پردی يې ورته .

نوردې له غږه د چا زړه نه رپردي

نوردې له چيغو د چا ځان نه رپي ،

نور ، هم له مينې ، هم له کرکې تش يې .

نه دې په گل ،

نه دې په تيره کې ،

اثر ،

پاتې دی .

نور دژونديو له سرحده تير يې ،

نوردې څوک نه پيژني ،

نور ،

هم له تخت ،

همله تابوته ،

هيږي .

المان

۱۹۹۸ / ۲ / ۲۸

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

دعا

بارانه تاته مې لاسونه په دعا نيولي

تاته زارې کومه ،

لږ خوزموږ په سوزيدلو کړوندو ووره .

* * *

سږ کال خوهم لکه د تيرو په شان ،

داسې ښکاريږي پسرلې نه لرو ،

سږ کال خوهم سنځلو گل ونه که

بوی درامبیل نه راځي ،

وږمې په زلفو کې رانه وږي دنارنجو غوټۍ .

* * *

سږ کال خوهم باغ ته نرگس رانغی ،

گلابو کډه وکړه ،

نيالگي له ځانه سره ژاړي ، ونې سانه باسي

مليار په باغ کې د تېرونو بزغلي کړلي .

* * *

سږ کال خوهم غاټول ونه ټوکيدل ،

او په گل خيزو دښتو ،

دگنډيرييو زهرجنې خانگې وغوړيدې ،
کو چيان رانغلل ، په بيد يا کې کيږدۍ پلنې نه شوې ،
تشو کنډرو کې اورو نه لگيد .
جړاوې نه شوې په ځنډيو داوښانو غاړې ،
رمې په تالو باندې سمې نه شوې ،
شپانه په شپوله کې شپيلۍ په شونډو پورې نه کړه ،
خرتون خالي پاتې دى ،
هوسۍ دغرو څوکو ته وختلې ،
کړي آسمان ته خوله نيولې ديوه څاڅکي اوبو په هيله .

* * *

سړکال خو هم دتوتکيو دوزرونو سرود ونه غږيد ،
زموږ دکلي دمسجد په نږيدلي چت کې ،
دتوتکيو په ځاى ،
تورو غومبسو چتې جوړې کړلې .
څوک به آيت د " ابا بيل " ووايې
څوک به کاڼو ،

دسپيرې دښتې ،

پيلان وولي .

* * *

سږ کال خو هم تالندې ونه خندل ،

دغور غوري بابا برقي قمچينه ،

دتورو وريځو داسونو په ملا غبرگه نه شوه .

او داسمان له تورو تپو سترگو ،

د «رحمت» يو څاڅکې ونه څڅيده .

موږ له اوږدو مزلونو وروسته ،

داوبو په تمه ،

سراب ته ،

ورسيږو .

* * *

بارانه ووريږه ،

تاته زارۍ کومه ،

يو ځلي بيا زموږ په کلي پسرلې راوله .

المان

اپريل ۱۹۹۳

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

دايمان په لمن

لامې تراوسه ستوري څاڅي دگريوان په لمن
دزړه دودونه مې لگيري داسمان په لمن
دگلو ناوې نا اميده دسپرلي ډولۍ کې
زخمي بلبل ورته ژپريزي دڅزان په لمن
پردي وطن دی مسافرې شپې په غم تيروم
کاشکې يوه شيبه ويده وای دجانان په لمن
وجود مې اور اخلي سوزيزمه ، لمبه لمبه شم
چې دسکروټو باران گورم دافغان په لمن
ساقې له خم نه مرور ، خم له صهبا نه خالي
دمیکشانو ډلې گرځي دبيا بان په لمن
بيا زور زاهد دی بيا هماغه محتسب وختونه
بيا مې داغونه دي چې څاڅي دايمان په لمن
هسې مې ډکه شوه دزړه دبنته له زيرو گلو
لکه چې ستوري وي ټو مبلي دآسمان په لمن

آلمان

۱۹۹۴/۲/۲۳

د سکروټو په اقلیم کې

د سکروټو په اقلیم کې گلان نشته
په خوږلن کې غاټول کله زرغونښیږي
کله ! بل چیرته یې خاره دوږمې لار
سیلۍ ستا په پسته ژبه نه پوهیږي.

یوه هیله

توري خاوري به یې پوري کړم په سترگو
که قسمت یو ځلي بیا وطن ته بو تلم
خپلي اوښکي به بې پرځه کړم د گلو
که کوم باد هغه ښایست چمن ته بو تلم

نه گل ته، نه اغزي ته

له تندي مرمه ، خو ساقې ته مې لاس نه رسيږي
د ترخو ميو، کنډولي ته مې لاس نه رسيږي
ددې بې رنگه او بې بويه پسرلي په شپو کې
گل خولا پرېږده چې اغزي ته مې لاس نه رسيږي
لکه دژمي د کمره په سرو لاره ونه
له وږمې هيريم پسرلي ته مې لاس نه رسيږي
لکه داوښکو خاڅکي پريوتم په خپل گريوانه
تشه سيبی يمه غمي ته مې لاس نه رسيږي
په پټه خوله بې دهجران په سرو سکروټو سوزم
ژرامې هيره اسويلي ته مې لاس نه رسيږي
چې پکې وڅکمه ديار دخوږې مينې ترخه
د زړه ټوټې ټوټې کودې ته مې لاس نه رسيږي
ماويل وابه خلم کسات ترې دشهيدو شېبو
خو گريوانه د زندگي ته مې لاس نه رسيږي.

المان

۲۰۰۰ / ۶ / ۲۵

لمر ته سرود

۳

لمره ! که ته په خوب ویده پاتې شې
او یو ځل بیا زموږ د کلي په آسمان باندې ونه ځلیرې
څوک به د شپې په تکه توره دره ،
د طلایي شغلو غزل ولیکي ؟ .

* * *

لمره که ته خپلې گلبویه زلفې ،
پدې اغزنه شپه ونه غوړوي
څوک به د ژمي په یخجنو دښتو ،
د پسرلي د گلو سین سم کړي .
څوک به د باد کاږه واړه لاسونه ،
دنسترونو له تنکیو غاړو وښوي .

* * *

څوک به په غرونو کې ،

وږمې وینې

کړي .

خوک به ددښتو د غاټول په تنکیو شونډیو ،

خوږه موسکا وکړي .

خوک به د پرځې نازولې لوبې ،

د خپلو څڼو په ورېښمینونو راني ټالو نو وزنګوي .

خوک به دمستو بلبلانو په ګونګیو ژبو ،

دمحبت سندرې وبهوي .

خوک به د ځوانو غزلبولو توتکیو ګلالي وزرونه ،

د سپین سهار په شدو ولمبوي .

خوک به د باغ په غوږ کې ووايي د ګل د غوړیدو سندره ؟

لمره !

که ته ،

په خوب ،

ویده ،

پاتې شې .

المان

۲۰۰۰ / ۱۰ / ۲۳

کاوون توفاني

د باد په کنډوالو کې

دمینې تړون

بیامې جانانـه ، دزخمي زړگي په سوې لـمه
ستا دخوږو ، خوږو یادونو باران ووریده
بیامې دمـړاوو خاطر و په رژیـدلي چمن
دپسرلي دسرو گلونو پاران ووریده.

* * *

کلونه وشول چې له تـا نه جـلا شوې یمـه
کلونه وشول چې په تا مې سترگې نه خوږیږي
کلونه وشول چې دنیا لکه زندان ده راته
کلونه وشول چې د سا و زر مې نه غوړیږي

* * *

اوس مې یادیرې هغه تللې هغه تیرې شیبې
هغه دگلو غونډې بـنکـلي اورنگین وختونه
هغه دمینې درنا په میو مستې ورځې
هغه ساده ، هغه سپیـخـلي نازنین وختونه

* * *

چې مې له تا سره تړون پکې دمینې وکـه
چې ستا په غیـږه کې مې ځان او جهان وپیژنده

ته مې كعبه شوې درته زه په لمانځه ودرېدم
ستا په لمنه كې مې هوډ او ايمان وپيژانده

* * *

ماويل زه به دې جانانه جنتي بڼا يست ته
د سرو غوتيو غوندي بڼكلي سور غزل وليكم
ماويل زه به دې د تور تكري په تورو څنډو
دلمر په اوښكو حماسه د سره تكل وليكم

* * *

ماويل زه به ستاد زلفو په حسينو شپو كې
د ابدې مينې ځلانده ستوري وځلوم
ماويل زه به ستاد مخ هغه سپيڅلې سهار
د سپرلي دشنې وږمې په عطرو ولېبوم

* * *

ماويل زه په دتياړو اوږده ، اوږده لاسونه
ستا په زرينو ، پرتمينو زلفو وټرمه
ماويل زه به دبدرنگې شپې ناولې كجير
د سپينې ورځې درنېا په غشو وولمه.

خود تيارو د خدای ، بدرنگه ارده بله وه
ستا برخه ليک يې د بادونو په وزر و تاره
ستا په تندي يې آيا تونه د لمبو وليکل
ستا په ټيکري يې د سروينو سمنډ و تاره

* * *

ما مرغلي ستا له سترگو نه راټولي نه کړي
مادي په زلفو د آرمان کلونه ، ونه تومبل
د ماتمونو توروشپو ته دې خراغ نه شومه
د زړه داغلي پرهارونه مې دې ونه گنډل

* * *

چې ستا د زړه په ښار لښکري د ماتم وختي
مايي يوازي په سرو سترگو تماشا کوله
ستا په دردونو او په خپلي بې وسۍ مې ژړل
ته سوزيدې مادرته هيله د بقا کوله

* * *

خدايزده چې ستا په زوريدلي زړه به څه تيريږي
ښايي چې ستا ته به بې هوډه ، بې وفا ښکارمه
ته به مې وړ دخپلې مينې د پرتم نه گنهي

تاته به مات بنکارمه تاته به رسوا بنکارمه.

* * *

مات خو به یمه ، خوجانانه بی وفانه یمه
دتومتونو زنجیرونه په پنبو گرځوم
له تانه لیرې ، په پردیو نا آشنا کوڅو کې
دمجبوری دژوندون پیتی په اوږو گرځوم

* * *

خوستان دسترگو په زیارت باندې قسم کومه
یوه شیبه دې هم لاهه یاده جلاشوی نه یم
دشنه باور په کرونده مې لاهو ډونه شنه دي
دسرو غاټولو په تړون باندې ختلې نه یم.

* * *

دیاد په دښته کې مې څرې ستاد مینې هوسی
دخوب باغچه مې ستاد حسن په گلونو پټه
دذهن دره مې یوازې ستا نامه پوښلې
دزړه مانی مې ستا په ټکلو تصویرونو پټه.

المان

جنوري ۲۰۰۱

د ترورميو بهير

ستا د زلفو سلسلې مې ديا دونو سلسلې شوې
ديوې شيبې خنداوه ، د غمونو سلسلې شوې
سپوږمۍ مخ دى رابنکاره که ، د تيارې شيبې له کنډوه
چې د لمر زرينې خنې ، د دونو سلسلې شوې
په نمجنو سترگو خاړم ، د آشنا د قدم لاره
خو وعدې دنن سبا يې ، د کلونو سلسلې شوې
د ابهير د ترورميو ، درنۍ په کاله راغې ؟
که شيبې د خوشاليو ، د ويرونو سلسلې شوې
په و جاړه ميکده کې نه ساقې او نه صهباشته
د کوثر د اميد تنده ، د عمرونو سلسلې شوې
له جنته راوتلې ، د دوزخ په خنډو گـرځـم
هم ثواب او هم گناه مې دا ورونو سلسلې شوې
مايې زلفې بڼکلولي ، په خندا يې راته ووييل
چې کاوونه دادې پښو ته ، د دامونو سلسلې شوې

المان

اگست ۱۹۹۷

د سپلمې گلونه

چې خندا يې وریده ، له اننگيو
اس يې اوښکې دغم خاڅي له ککيو
دديوانو د لښکرو چپاو راغی
کوه قاف نه کډه وکړه ښاپيړيو
رنگ و بوی يې داشنا دکلي نه دی
کا غذي گلونه راوړل پسرليو
بيا يې موږ ته کوم ناتار په خوب ليدلی ؟
د آسمان ناولو سترگو خونړيو
د ممانو لښتې ريو دي له وحشته
تبر شين شو په ځنگله کې د خيريو
رژوي زرغونې پانې دنارنجو
دلېمبو خپې راوړي دي سيليو
د زنځير ترانه کښيناسته په شونډو
د شمشير ترانه پريوته په مريو
نه بلبلو د شنه فصل زيرې راوړ
نه خو بيا غاړې تازه کړې توتکيو
خړې تالې سوزيدلې سپيرې دښتې

بنکلي نه شوې د غاټولو په غاليو
نه په شنو جلگو کې بل شول سره اورو نه
نه د گلو لښکر و خوت په غونډه یو
نه په باغ کې د مرسلو شونډې سرې شوې
نه په دښته کې بیا و خندل ريډيو
نه رامبیل زلفې خورې کړې په گلابو
نه نرگس واخيسته ناز د چنبيليو
نه د مشکو کاروان راغې له ختنه
نه په غرو کې عطر و شیندل هو سڼيو
نه شبنم مخونه و وینځل د پانهو
نه وړېمې شونډې تازه کړې د غوټيو
نه بیا پیغلو په پلو کې غونچې راوړې
نه يې زانگي اميلونه په غړيو
نه سپوږمۍ شوه د مينو پیغامبره
نه را وختلې نجونې ، په بلو
نه ساقی سکروټې تویی کړې په جام کې
نه راجگې شوې لمبې له کنډوليو
نه سوما شته نه مټونه دکوثر و

نه شراب ، نه خوږې شونډې دشهيو
نه دمينې په مزار شمه شوه بله
نه خلا په " نوبهار " کې دسپرغيو
نه نغمې کړې ، نه نخا دبگرام ترکې
دما تم کالي اغوستي کابليو
نه گرمي درزم پاتې نه دبزم
نه شرنگا دزولنو نه دبنگريو
سپوږمۍ ونغښته دوريځو په ټيکري کې
ستورو ولمبل دتورې شپې په پيو
دسهار زخمي سرباز په وينو سور شو
مرغلين کڅونه ونيول غديو
دتقوا جامې په تن دشيطانانو
دتسبوا ميل په غاړه دلوليو
ديما په تخت جگړه ده دکربورو
دويارونو تاج په سردچرمبنکيو
ړنگيو ي دنيک وېد دتوپير پولسه
پروني مخونه سپين کړل نننيو
په شملو کې يې پرتم دپرون نشته

د غرور هنگامه تللي له پگړيو
چې نهنگ يې ځان باله د دريا بونه
اوس يې گوره په ويا له کې داو پر يو
آرمانونه شول پوره دمير څمنو
وينې څاڅي دمردانو له کوپړيو
د زنگي غلام د تورې درناوي ته
د با با پگړي را کوزه کړه لمسيو
بيا هماغه تورې شپې تورې سندرې
بيا هماغه تور يرغل د تروپميو
بيا هماغه محتسب زاړه وختونه
بيا هماغه زړه لوبه د پيړيو
بيا هماغه د بل توره دورور غاړه
بيا هماغه سور د زخ د دښمنيو
تورې وريځې توروې ځلانده ستوري
تورتمونه زنگوي لمر په کمځيو
د سپلمې گلونه وړ دوربل نه دي
چا اخيستي ده ميوه له گنډيريو

* * *

د غرور غرمو سر ټيټي ورته مه شي
د وطن د ډگرونو ، ننګيالو
پيلا مه د بل سفر ده ستړي مه شي
داغزنو او ډولارو لارويو .

المان

اپريل ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

ستوري

بيگاه سترگو د اسمان ژړلي ستوري
چې د تورې شپې په دار ختلي ستوري
شپه لاندې سبا شوې چې شپه راغله
تروږمۍ لا تللې نده، تللي ستوري
سپين سهار يې تور ما بڼام ته قرباني که
شپې په غشو د تيارو ویشتي ستوري
د افق لمنه سره شوله په وينو
چا په توره د ستم وژلي ستوري
خه پروا ده که سيلۍ گلو نه يووړل
ما په زلفو د جانان ټو مبلي ستوري
چا خالونه بايلولي چا سرونه
مور د مينې په سره لار بايللي ستوري
د رڼاله گريوانه وتلي ستوري
نن کوټۍ د اسمان تشه توره ښکاري
پکې نه ځليږي سپين سپېڅلي ستوري.

المان ۲۸/۹/۱۹۹۶

يوارمان

كلونه و شول چې په زړه کې يو ارمان لرمه

چې ستا بنایست او زما لویه مینه

په یوه شعر کې سره و نغاړمه.

* * *

ورځ رانه ټوله د گلوییو په لټون تیره شي

خو چې ما بنام شي او د شپې کجیر راوالوزي د ښار په لوري

او په رنگینو کوڅو و غوړوي تور و زروڼه

د ښار واټونه له ستو ما نه لارویو تش شي

او بندیز و لگېږي

نري ، نري کاره واړه و سني

د شنه اسمان په لوري و غځېږي،

زموږه خړه او خټینه بیږی.

د بې پایانه سمندر په مرجاني کڅو نو و نښلوي.

زه بیا را پاڅیږم ډیوه بله کړم

او د گلوییو ځولۍ پرانیزمه،

قلم راواخلم، کاغذونه تور کړم

او ترسهاره پورې،

ستا د بنایست او خپلې مینې قصیده ولیکم

* * *

چې د سهر د گزمې غږ واوړم

زه مې لیکلي کاغذونه بیرته بیا له سره ولولمه،

نه پکې ستا سمسور بنایست ووينم،

او نه زما هغه بنیرازې مینه

قصیده خیرط کړمه

او ټولو تورو کاغذونو ته مې اوړ واچوم

او په تو دوخه یې تاوده کړم خپل ساړه لاسونه

* * *

بیا چې د شپې کجیر له خوبه وینس سي،

وزرونه وټکوي

او بیرته والوزي د خپلې زړې ځالې په لور،

د شنه سهر شهباز تکل د الوتلو کړي

او له ختیځو غرونو والوزي د شنه اسمان د دښتې په لور،

او طلا یې وزرونه،

زمونږ د ښار له پاسه وغوروي

کوڅې راوینسې شي، تازه کړي پروني یادونه

او خبل مخونه د رڼا په پیو بیا وینځي،

بيا په واتونو د رنگونو باران ووريږي
او د پېړيو تکراري لوبه له سره پيل شي.
زه بيا ځولی غاړې ته واچومه،
بيا په گلو ييو پسې ملا وترم
او ټوله ورځ وایم له ځانه سره
ګوندي که نن شپه مې ارمان پوره شي،
ستا د نښايست او خپلې مينې انځور وکارېمه.
خولا تراوسه پدې نه پوهیږم
چې ستا نښايست، او زما لویه مينه،
د يو شعر،

جغرافيه کې ،

ځاييدای

کله،

شي

المان

۲۰۰۰ | اکتوبر

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library